

Curierul ADVENTIST

*Un „mare”
seceriș,*

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: Liliانا Dincă

Coperta: Dragoș Drumaș

Concept grafic: Ovidiu Floria

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,

Str. Valeriu Braniste nr. 29,

Tel. 323 00 20; 323 48 95;

Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Fără predici, te rog!
Paul Csavdari
- 4 Spiritual
Un „mare” seceriș
Lucian Cristescu
- 8 Devoțional
Prin moarte la rodire
Adrian Bocăneanu
- 10 Teologie
Chemați să depunem mărturie
Aron Moldovan
- 13 Reportaj
Casa zidită pe stâncă
Norel Iacob
- 16 Experiențe
„Unde este acum Domnul Dumnezeuul lui Ilie?”
Mihail Baciu
- 18 De la cititori
- 20 Diverse
Păziți-vă de cod!
Bruce Manners
- 21 Educație
Investiți în educație!
Valeriu Petrescu
- 24 Reflecții
În Casa Domnului
Alina Badea
- 26 Sănătate
Vie Împărăția Ta...
Teodora Goran
- 28 Știri
- 30 Pagina copiilor
Nu este drept!
Bonnie Walker
- 31 De la inimă la inimă
După roade!
Teodor Huțanu

Fără predici, te rog!

In urmă cu ceva timp, am avut o discuție cu un bun prieten. Știa că sunt pastor și că am predilecție spre a ține predici. De aceea, pentru a evita situația în care eu urma să vorbesc, iar el să asculte „cuvios”, încă de la începutul întrevederii mi-a pus o condiție: vom discuta, însă fără predici, te rog!

Mi-a plăcut felul deschis în care a stabilit cadrul discuției, fiindcă, altfel, totul era o pierdere de timp, din moment ce era evident că el oricum n-avea nevoie de predici. Această întâmplare împreună cu multe alte semnale de același fel m-au pus pe gânduri și m-am întreat pentru prima dată: Cine mai are astăzi nevoie de predici?

Știm bine că societatea se schimbă sub ochii noștri, iar o dată cu ea, se schimbă și biserica. Astăzi nu mai este ca ieri, iar mâine nu va fi ca astăzi. În consecință, este vital să fim ancorați în realitate și să înțelegem ce se întâmplă în jurul nostru. De fapt, noi toți, pastori și laici deopotrivă, suntem datori să înțelegem provocările prezentului și să găsim soluții, fiindcă astăzi sunt tot mai mulți cei care nu mai vor să asculte predici.

Un prim răspuns la întrebare l-am găsit când am vizitat o comunitate dragă mie și am urcat la amvon pentru a predica. Acolo, chiar pe amvon, în locul unde urma să-mi așez Scriptura, stătea scris cu litere aurii: „Predică Scriptura!” La sfârșitul predicii, am vrut să știu cine și de ce a scris aceste cuvinte. Și mi s-a răspuns: „Am vrut să-i ajutăm pe cei ce urcă la amvon să predice ceea ce spune Scriptura. Ne-am săturat să tot ascultăm altfel de subiecte”. Cu alte cuvinte, membrii acelei comunități au decis că vor să audă „Sola Scriptura!”

Așadar, nevoia de predicare este legată, în mod natural, de nevoia după Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo unde există o nevoie, o dorință arzătoare de a cunoaște voia lui Dumnezeu, va exista și dorința după predicare. Însă o predică prin care să se facă lumină în mintea ascultătorului, o predică în care Isus să fie înălțat așa cum îl găsim numai în Scriptură, o predică la sfârșitul căreia să apară dorința de a ști mai multe, de a studia și de a trăi în concordanță cu cele auzite!

Așa predica Isus și avea mereu ascultători. Ba chiar mai mult de atât. Într-o zi, s-a întâmplat că până și cei care au venit să-l aresteze au fost mișcați de predica Lui. „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”, au spus ei celor ce-i trimiseseră. Știți care fusese predica rostită de Isus cu acea ocazie? Citiți, vă rog, acel pasaj din Scriptură. A fost predica în care Isus le promitea ascultătorilor o mare binecuvântare: „Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7,38, după original).

Într-adevăr, sufletele sunt însetate, dar prea obosite ca să mai caute apă în puțuri secate. Iar soluția ne este la îndemână, fiindcă Sfânta Scriptură ne stă la îndemână. S-o luăm deci, s-o studiem ca niciodată înainte, chiar dacă ni se pare că deja o știm. Isus cel răstignit și înviat va fi desfătarea noastră. Și nimeni nu ne va opri să oferim din toată inima noastră „hrană potrivită pentru vreme potrivită”.

Însă umblarea zilnică cu Isus este cea mai puternică predică ce poate fi prezentată. Chiar și o relatare simplă a experiențelor noastre zilnice va face mult bine celor ce nu mai sunt interesați să asculte predici. De curând, la Stupini, am participat la un astfel de moment: timp de peste trei ore și jumătate, colportorii și-au relatat experiențele. Și nimeni n-a spus că a obosit ascultând, fiindcă era evident că acolo se prezenta viața spirituală autentică. Iar de aceasta nimeni nu va spune că n-are nevoie, fiindcă este mai mult decât o predică!

P.S. Prietenului meu, i-am oferit două cărți. Dacă le va citi, cred că-l vor ajuta cel puțin la fel de bine ca cea mai bună predică...

Paul Csavedari, director, Casa de Editură „Viață și Sănătate”

UN „MARE” SECERIS

**LUCIAN
CRISTESCU**

In căutarea ideii, stau la masa mea de lucru și frunzăresc o revistă veche.

E un *Drum Nou* de pe vremuri... Coperta gălbejită arată un mare seceriș. O actriță travestită în secerătoare strânge voioasă un snop în brațe. Pe batoză, doi-trei flăcăi vântură de zor lopețele. Titlul zornăie a entuziasm: „O nouă producție de vârf”... „Două tone recoltă la hectar”...

Nu titlul mă pune pe gânduri, ci altceva. În urma recoltei bogate, rămâne țărâna arsă de azotați, de fosfați și de cloruri, un sol secătuit de culturi extensive. Veacul ateist ne învățase să ne războim cu pământul, să-i smulgem cu ciudă grăsimea, să strângem roade și mai mari... cu prețul pârjolului.

Evident că nu de agricultură îmi arde acum. Ci de „secerișul” Domnului, care mă face, uneori, să mă tem că m-aș putea întoarce în timp... înapoi la *Drum Nou*.

Mișcarea de creștere a bisericii

Îngrijorați de refulul creștinismului, protestantismul american a inițiat o serie de cercetări sociologice. Scopul? Să dibuie acele secrete și pârghii care i-ar readuce bisericii fertilitatea. Altfel spus, specialiștii caută un fel de „inginerie genetică” care să producă o biserică prolifică: Se sondează cererile pieței spirituale, se testează preferințele pentru slujbe religioase, se caută evangheliile mai apelatoare, se utilizează tehnici psihologice și terapii de grup, se lansează zeci de proiecte sociale... Cu siguranță că scopul este laudabil: „Evanghelia aceasta să fie propovăduită în întreaga lume...”. Discutabilă nu e „intenția”, ci concepția din spatele dorinței bune.

Tehnici contra viață

Două mașini așteaptă la o intersecție din Philadelphia. Când se face „verde”, șoferul distrat nu reacționează. În Fordul din spate, o duduie ambalează nervos motorul,

începe să bată din pumni și să strige. Dar șoferul parcă e mort. Cuprinsă de furie, femeia țipă, blestemă și începe să claxoneze bestial. Ca dezmeticit, șoferul ambalează subit și dispăre în intersecție tocmai când se face galben. Înciudată la culme și răcnind, cucoana rămâne tot la semafor. Câteva clipe mai târziu, femeia aude un ciocănit ușor în geamul lateral. Când se întoarce, vede țeava unui revolver îndreptată spre ea și chipul serios al unui polițist, care-i cere să deschidă geamul. „Închideți motorul și ieșiți din mașină” — ună ordinul. Uluită, femeia se supune întocmai. „Așezați-vă mâinile pe capota mașinii”. Femeia se execută fără comentarii. Dintr-o mișcare, el îi pune cătușele, o duce la mașina lui și merg împreună la poliție. Acolo, îi ia amprente, o fotografiază, o cercetează prin poșetă și o încuie într-o celulă de arest.

După câteva ore, ușa se deschide. Un alt ofițer o escortează în biroul de primire, unde o așteaptă primul polițist. Restituindu-i lucrurile personale, acesta îi spune: „Doamnă, îmi cer mii de scuze, a fost o greșeală. Dar... vedeți... Eram în spatele mașinii dumneavoastră pe când claxonați, vă agitați și răcneați la individul din față. Apoi, am văzut pe spatele caroseriei dumneavoastră autocolante cu inscripțiile: „Alege viața”, „Ce-ar face Isus în locul tău?” și „Vino cu mine la Școala de Sabat”, iar pe lunetă aveai emblema creștină, peștele... Așa că ...m-am gândit că mașina era furată...”

Daruri sau Roada?

Într-o vreme când spiritualitatea și devoțiunea personală sunt aproape nule¹, instituțiile pentru creșterea bisericii insistă asupra Darurilor Duhului Sfânt..., când, în realitate, Scriptura pune prioritatea nu pe „a face”, ci „pe a fi”; nu pe Daruri, ci pe Roada Duhului. Ca și fariseii, se pun efectele înaintea cauzei, carul înaintea boiler. Întrucât Evanghelia nu mai apare atrăgătoare ca un ciorchine parfumat, specialiștii apelează la o serie de tehnici care să facă Evanghelia lipicioasă, scai curat!

Pe litoralul Mării Negre trăiește „plesnitoarea” sau „dovlecelul de nisip”. Fructul ei este o bășică sub presiunea a 27 de atmosfere. Cum te atingi de ea, te împroașcă, blagoslovindu-te cu o droaie de semințe lipicioase, de care greu scapi. Asta vrea Dumnezeu? Tehnici de agățare, în locul atracției irezistibile?

Replica divină

Isus a vorbit printr-o metaforă: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele... După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Dacă aduceți multă roadă, ...veți fi astfel ucenicii Mei.” (Ioan 15, 4-8)

Analogia se construiește pe un punct culminant: Roadă.

Orice viață își găsește finalitatea în rodire.

Există o musculiță, *Efemera danica*, care așteaptă patru ani lungi – ca larvă, apoi ca nimfă – ca să poată trăi ca musculiță adultă doar câteva ore, nici măcar o zi întreagă. De îndată ce depune ouăle, efemera moare! În cazul ei, finalitatea vieții apare atât de evidentă și este una singură: roada. Cine n-a rodit – nu are drept să existe.

Ciorchinele de strugure este doar consecința unei legături intime între mlădiță și viță... Floarea leagă rod și ciorchinele crește numai în măsura acestei relații.

Roadă și mântuirea

Când noi intrăm prin credință într-o relație autentică cu Hristos, primim instantaneu mântuirea. „Cine are pe Fiul, are viața!” (1 Ioan 5,12). O dată cu mântuirea, El ne altoiește în Sine și devenim mlădițe.

Roadă, în schimb, nu vine automat o dată cu mântuirea. Ea apare treptat, abia după un timp de maturizare. Nici un pomișor tânăr nu rodește, decât după 3-4 ani, după ce ajunge matur. Experiența zilnică de *maturizare* creștină aduce caracterul lui Dumnezeu în viața noastră: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, facere de bine, bunătate, credincioșie, blândețe, înfrânarea poftelor. (Gal. 5,22). Aceste trăsături nu apar atunci când ți le propui pur și simplu, ci ele vin de la sine, natural, ca o consecință a locuirii Sale în noi.

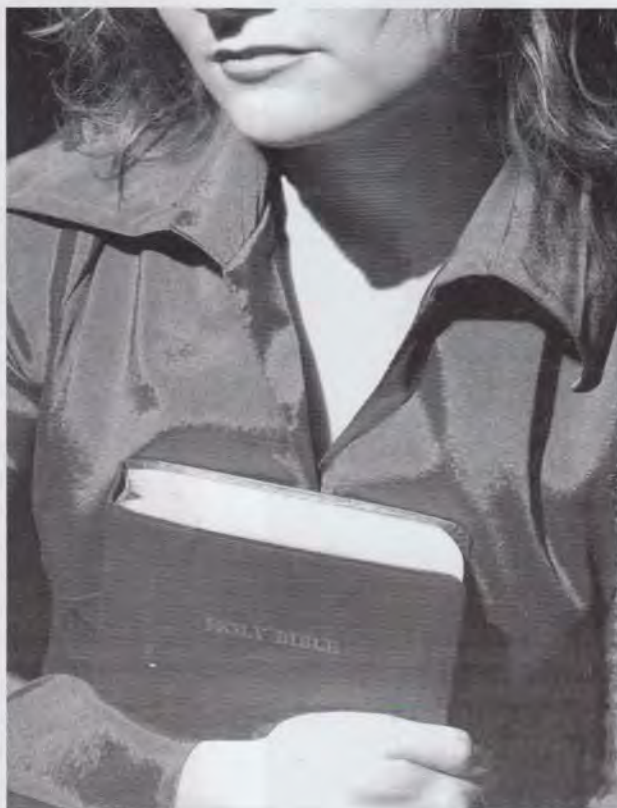
Dacă cumva roada nu apare după o vreme, e semn rău! Înseamnă că undeva, legătura cu vița a încetat. Lipsa persistentă a roadei anunță sentința tragică: tăierea mlădiței neroditoare, pierderea mântuirii.

Roadă cu ...roade

Caracterul e ascuns, nu se vede. Și totuși...

Un scriitor² povestește despre o fată, Ioana: „De cum am întâlnit-o, am sesizat că era deosebită. Prin felul cum acționa, cum zâmbea, cum privea. Nu era ca celelalte fete de 17 ani. Cum să spun... mirosea altfel decât ceilalți oameni. Nu era un miros fizic. Mai degrabă era aroma întregii ei vieți. Când l-am întâlnit pe Victor, am simțit același miros. Apoi, am descoperit că și Costel, și Beatrice, și Andrei miroseau la fel. După ani de zile, când am citit 2 Corinteni 2,14-16, am înțeles ce fel de miros era. Tinerii aceia miroseau ca Dumnezeu. Mireasma vieții lor era diferită de duhoarea lumii. Atitudinea lor, prioritățile și stilul lor de viață erau diferite. Miroseau ca și când nu aparțineau acestei planete, ca și când erau făcuți pentru o lume mai bună. Era mireasma cerului – intensă, puternică și transformatoare.”

În 1726, în timpul persecuției hughenote din Franța, magistratul Claude Barbin a fost închis în temuta Bastilie. Intrigat de comportamentul său atât de creștin, mai marele închisorii l-a aruncat în celula lui Chicot, cel mai sălbatic criminal: „Acum hai, pocăiește-!” Pentru Barbin, au urmat zile de tortură fizică și sufletească. În toate încercările sale, hughenotul și-a păstrat delicatetea și bunătatea, până în ziua când namila de Chicot s-a prăbușit la picioarele sale, plângând ca un copil, implorându-i iertare și ajutor ca să poată deveni și el ucenic al lui Hristos. Caracterul creștin e irezistibil³.

„Încet, ușa de fier s-a deschis, și înăuntru am văzut deținutul din camera de tortură: pe un lemn cioplit de mâinile lor atârna deținutul Isus.

Face
El
pedeapsă
în locul
nostru...”

Trei „roade” într-unul

Roada – caracterul creștin⁴ (1) înflorește printr-o purtare creștină, „aducând roade în tot felul de fapte bune”⁵. Ah, iată cel de-al doilea sens al Roadelor: „faptele bune” (2), faptele prin care acele trăsături nevăzute de caracter (dragoste, bucurie, pace, îndelunga răbdare... etc.) se exprimă. Ei bine, ori de câte ori aceste fapte bune se manifestă, lumea tresaltă: simte o aromă cum n-a mai întâlnit și cum atât de mult își dorește s-o aibă. Și uite-așa, am ajuns la al treilea sens biblic al cuvântului Roadă: „suflete câștigate pentru Hristos” (3)⁶.

Un seceriș realizat altfel decât prin această triplă succesiune: „caracter – fapte corespunzătoare – suflete câștigate”, oricât de bogat, nu este un câștig real.

În timpul războiului din Serbia, un capelan militar îi vizita pe soldații unui spital de campanie. Stând pe marginea primului pat, capelanul aștepta un semn din partea rănitului, dar acesta se arăta neinteresat de prezența lui. „Ai vrea să-ți citesc un pasaj din Scriptură?” s-a oferit capelanul. „Mi-e frig” – răspunse soldatul, sec. Capelanul și-a dat jos mantaua și a întins-o peste trupul rănitului. Apoi, tăcere. „Mi-e sete”, a șoptit după o vreme soldatul. Bătrânul și-a scos bidonașul cu apă, a ridicat capul amărâtului și l-a ajutat să ia câteva înghițituri. Rupând apoi tăcerea, capelanul l-a întrebat din nou: „Aș putea să-ți citesc câteva pasaje?” Soldatul s-a uitat lung la el și i-a zis: „Dacă există în Biblie ceva care te-a făcut să-mi dai mantaua și apa ta, atunci citește-mi pasajul acela”.

Seceriș irezistibil

Cu peste 30 de ani în urmă, în Brazilia, doi creștini convertiți, avocatul Ottoboni și judecătorul Neto, au luat o inițiativă fără precedent. Îngroziți de condițiile din închisori, ei au demarat în ținutul Humaita un proiect creștin pentru deținuți, intitulat „Amando al Proximo, Amaras a Cristo”⁷ (APAC). Planul lor era să-i implice activ pe localnicii creștini în recuperarea răufăcătorilor. Însuși președintele țării a citit cartea scrisă de ei: „Hristos a plâns în închisoare” și a fost mișcat. Ca urmare, codul penal a fost schimbat, iar APAC a putut deschide primul așezământ pentru 75 de deținuți. Împotrivirea oficialilor și a poliției a fost însă atât de acerbă, încât inițiativa a fost blocată. Unul din creștinii stăruitori a fost chiar ucis de poliție. Dar ce vine de sus nu poate fi oprit de nimic. În 1984, guvernul a legiferat redeschiderea așezământului APAC, de data asta fără participarea personalului polițienesc. La Humaita, deținuții nu se cheamă „pușcăriași”, ci „recuperandos”, oameni de recuperat. Principiul programului este: „Dă prilejul fiecărui deținut să fie iubit, și ajută-l ca, la rândul său, să iubească pe cineva”. Rezultatul? Inimaginabil! Paznicii și gardienii sunt... chiar deținuți. Ei păzesc ordinea, împlinesc treburile, lucrează cu voie bună. Aproape toate familiile din localitate au adoptat câte un deținut. Cei care se eliberează continuă să se specializeze în arta penitenciară de a câștiga suflete pentru Hristos. Nimeni nu se mai gândește la sinucidere. Lipsa respectului de sine a scăzut de la rata de 84% (cât e în celelalte închisori), la numai 11%. Iar refuzul de a recunoaște că sunt vinovați, de la 98% la 16%. De atunci, peste 130 de închisori Humaita au apărut în toată Brazilia, iar influența lor se întinde și peste hotare. Ce mare seceriș!

Un vizitator american a fost șocat să găsească deținuți zâmbitori, în special pe criminalul care purta cheile închisorii. În toate dormitoarele erau oameni liniștiți și binevoitori. Pretutindeni domnea curățenia. Pe pereți erau texte din Scripturi, scrise de mâna lor. Deținutul ghid l-a condus pe un gang spre ceea ce fusese camera de tortură. „Azi nu se află acolo decât un singur deținut”. Apoi, punând cheile în lacăt, precaut, ghidul l-a mai întrebat o dată: „Chiar vrei să intri aici?” „O, da! Am fost în multe celule primejdioase în închisorile lumii”. Și vizitatorul povestește: „Încet, ușa de fier s-a deschis, și înăuntru am văzut deținutul din camera de tortură: pe un lemn cioplit de mâinile lor atârna deținutul Isus. Face El pedeapsă în locul nostru...”⁸

Nu ce avem, nici ce facem, ci ceea ce suntem

Iată-ne ajunși în punctul de maximă descoperire. De cele mai multe ori, luăm porunca lui Hristos: „Propovăduiți Evanghelia... în toată lumea” ca pe un ordin de război, în virtutea căruia confruntăm necredința, împotrivirea, indiferența, păcatul și răutatea oamenilor. Uneori, reușim să smulgem pe câte unii din foc, la fel cum smulgeau colectivității recolta pământului, cu ură calculată și înverșunare. Ne ascuțim limba cu „adevăruri” care dor pe cei care ne ascultă și apoi scuturăm peste ei praful de pe picioarele noastre. Și în toată această trudă seacă, nu știm esențialul: Că mărturia noastră nu a fost să fie instructivă, informativă, ci *demonstrativă!* Nu să comunice informații din Cuvânt, ci să demonstreze, copleșitor, harul din el, în așa fel încât privind la noi, oamenii să-și descopere propria biografie și să-și zărească propriul destin. N-o să găsim în grânarul celor mântuiți nici o fărâma din rodul gurii sau al minții noastre, ci, ca și Hristos, doar „rodul muncii sufletului nostru”⁹ – rodul caracterului transformat. Iar atunci când noi vom iubi pe cineva, să nu facem decât să-l ajutăm să-L iubească pe Dumnezeu.

Grea lecție

Era o dimineață obișnuită. Întârziat, zoream spre metrou. În stația de autobuz, se zărea o îngrămădeală de vreo 6-7 oameni aplecați spre treapta unei prăvălii. Înainte ca să ajung acolo, toți s-au urcat în autobuz, lăsând pe prag... un bătrân. L-am văzut de aproape: față nobilă, îmbrăcăminte curățică, cu arcada sângerând. Probabil căzuse și se lovise. Inima mi s-a strâns, mi-am încetinit pașii... dar am pornit hotărât înainte. Ești atât de neputincios uneori... Când ești așa de grăbit, n-ai ce-i face. De vreo două ori, mi-am întors capul în speranța de a vedea venind vreun samaritean. Și... n-am mai putut merge. M-am întors, rușinat. „Unchiule, te pot ajuta?” Locuia pe undeva prin apropiere, dar nu mai știa exact încotro s-o ia. Când l-am ridicat, am înțeles că era băut. „Da”, a mărturisit el jenat, „am băut... Am băut!” Se vedea că nu era băutor. Pe drum, mi-a povestit că îl chema Ovidiu, că era învățător, că îi murise nevasta, că era singur... Ce Evanghelie să-i predici unui om afumat? Așa că mi-am ținut gura aproape tot drumul, încurajându-l doar cu câte o vorbă bună. Când am ajuns aproape de casa lui, m-a întrebat subit: „Sunteți un om religios?” Ah! Venise ocazia mea de mărturie! – gândeam eu. Dar n-a fost să fie. Pentru că, după „da”-ul meu, nenea Ovidiu s-a oprit, s-a uitat spre mine și mi-a spus: „Îmi place religia dumneavoastră.”

Inima mi s-a umplut de bucurie și... de amărăciune. Învățam o lecție pe care tot nu reușim s-o învățăm: că misiune și seceriș nu se realizează prin dibăcia învățării argumentelor, nici prin trucul binefacierilor-momeală. Că „roada” pe care Hristos o cere nu întârzie din cauză că lumea e rea, ci pentru că noi suntem tot netrăsători. Și că, „dacă am fi amabili, curtenitori, împreună simțitori și miloși, ar fi 100 de convertiri acolo unde acum nu este decât unul”¹⁰.

Holdele sunt coapte, știu. Dar lipsesc secerătorii...

Îmi place religia dumneavoastră.

Și totuși !

De foarte curând, am fost invitat să particip la Festivalul Companionilor din Conferința Muntenia. Peste 200 de adolescenți, între 16 și 20 de ani, stăteau neclintii înaintea mea, în sala albă de la Stupini. Pe când vorbeam, priveam ochii și fețele lor senine, sensibile, încrezătoare...

Mi s-a pus un nod în gât. Aveam înălțătorul simțământ că privesc peste ani, spre corturile în rânduială ale lui Israel, spre un nou Amazon de dragoste ce se revarsă peste pustiul însetat, spre armata de secerători cu care Domnul secerișului Își va încheia lucrarea. Prin credință îi vedeam adunați pe muntele Sionului, în ultima sărbătoare...

Priveliștea lor mi-a redat încrederea. Și chiar dacă eu mă pot înșela, știu că Domnul oștirilor nu dezamăgește.

¹ Billy Graham estimează că 90% dintre creștinii americani duc o bătălie spirituală pierdută. (<http://www.christianwomentoday.com/growth/spiritualfruit.html>)

² Steven James, *Cum să miroși ca Dumnezeu*, 2002, p. 4-5.

³ „Ținta vieții de creștin este aducerea de roade: reproducerea caracterului lui Hristos în cel credincios, ca apoi, să poată fi produs și în alții”. Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 67

⁴ Galateni 5,22-23

⁵ Coloseni 1,10

⁶ Romani 1,13

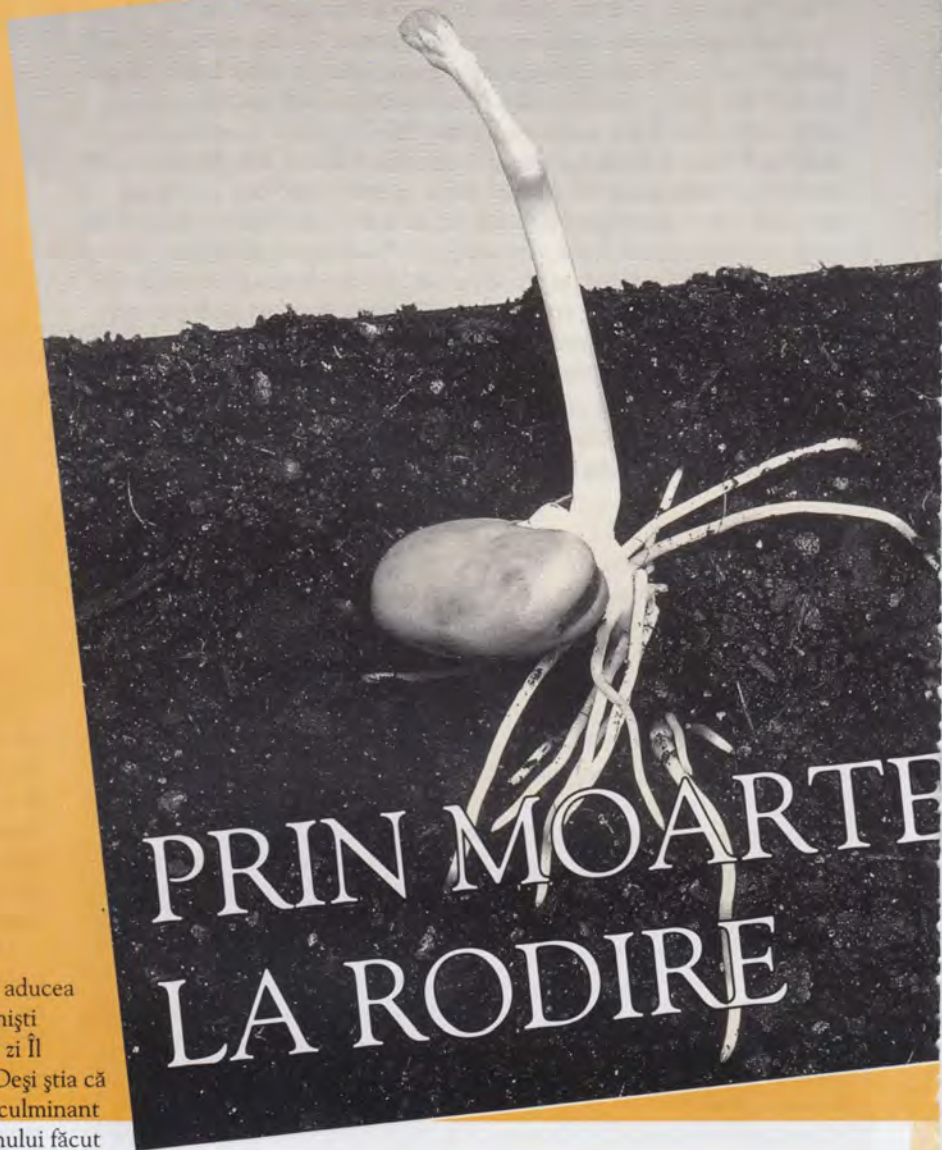
⁷ În portugheză: „Iubind pe aproapele, vei iubi pe Hristos”.

⁸ Max Lucado, *În strânsămănarea harului*, 1996, p. 113-114

⁹ Isaia 53,11.

¹⁰ *9 Testimonies*, p. 189 (engl.)

Lucian Cristescu, secretar,
Asociația Pastorală, Uniunea Română

PRIN MOARTE LA RODIRE

**ADRIAN
BOCĂNEANU**

Adierea primăverii Îi aducea Mântuitorului neliniști apăsătoare. Fiecare zi Îl apropia de cruce. Deși știa că acesta era punctul culminant al misiunii vieții Sale, potrivit planului făcut din veșnicie cu Tatăl Său, apropierea morții Îl tulbura totuși. Părea că vine prea devreme. Era adevărat, El trebuia să Se ducă, dar ce lăsa în urmă? Bilanțul acestei vieți incomparabile părea o foarte mare dezamăgire. Ioan avea să conchidă: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1,11).

Și acum, cu numai trei zile înainte de cruce, Isus este căutat de un grup de străini aflați în Ierusalim pentru sărbători. Ioan îi numește „niște greci” (Ioan 12,20), dar probabil că ei erau în curs de a îmbrățișa religia iudaică. Isus, care niciodată nu Se mulțumea cu discuții convenționale, în numai câteva fraze, îi duce mai departe decât s-ar fi așteptat ei vreodată. El le lasă un adevărat testament – am putea spune chiar un manifest al vieții creștine: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăunțele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (v.24).

Ca să rodească, nu este destul ca sămânța să facă un efort mai mare și o cheltuială de energie și de substanțe nutritive. Ea trebuie să moară complet și ireversibil. De fapt, planta cea nouă se hrănește din cea care putrezește.

Ați văzut ce rămâne dintr-o sămânță care a încolțit și apoi a alimentat o plantă nouă? Aproape nimic. Ea pierde în folosul firului verde care se va maturiza într-un spic bogat. Astfel se perpetuează și se înmulțește viața. Poate să sune foarte crud, dar este singura cale.

Ceea ce-i înconjură pe ascultători confirmă, într-un mod impresionant, cele spuse de Domnul. Era primăvară și toate acestea se întâmplau în natură, chiar sub ochii lor. De aceea a ales Domnul aceste simboluri. El știa „că I-a sosit ceasul” (Ioan 13,1) și le-a vorbit foarte limpede „cu ce moarte avea să moară” (Ioan 12,33).

Ellen White vorbește atât de limpede despre moartea Mântuitorului, ca fiind singura sursă de viață a întregii omeniri: „Noi datorăm chiar și viața aceasta pământescă morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. ... Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana zilnică, fără a se hrăni cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine și se oglindește în fiecare izvor de apă.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 2002, p. 614)

Vizitatorii greci, uimiți, încep să pătrundă adevărul că ei înșiși sunt rodul care se plămădește pe seama grăunțului de grâu care a venit aici ca să moară – Isus. În câteva minute, au primit mai multă lumină decât în zile sau ani de învățatură și de observare a ritualurilor. Manifestările supranaturale care însoțesc discuția le confirmă convingerea privind caracterul Celui care le vorbește, transfigurat, despre moarte și viață – moartea Sa și viața lor. „Grecii veniți să-L caute pe Isus au văzut norul, au auzit vocea, înțelegând însemnătatea ei, și L-au văzut pe Hristos; lor le-a fost descoperit ca fiind Trimisul lui Dumnezeu.” (Idem, p. 580). Ei doresc, natural, să-L urmeze, să se lase conduși de același principiu. De aceea Domnul le spune: „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.

Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan 12,25.26).

Isus îi cheamă pe urmașii Săi să meargă pe același drum pe care l-a ales pentru Sine. Principiul **prin moarte la rodire** L-a însuflețit pe El și trebuie să ne însuflească și pe noi. Toată înțelepciunea Sa divină nu a putut să plămădească o altă cale, mai puțin costisitoare, spre rodire. Nu se poate ca noi să fim mai înțelepți decât El.

Apostolii s-au supus acestui principiu și au rodit. Pavel o spune cu atâta pasiune: „Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii – oamenii cei mai de urmă – niște osândiți la moarte; fiindcă am ajuns o privesc pentru lume, îngeri și oameni. Noi suntem nebuni pentru Hristos: voi înțelepți în Hristos! Noi, slabi: voi, tari! Voi, puși în cinste: noi, disprețuiți! Până în clipa aceasta, suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și

lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți, binecuvântăm ...” (1 Cor. 4,9-12). În cele din urmă, apostolii s-au topit, unul după altul. În urma lor, au răsărit lanurile unduitoare ale creștinătății. Pavel dezvăluie secretul: „Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața” (2 Cor. 4,12).

Împreună cu toată biserica, și eu doresc **rodul**. Îl doresc tot atât de mult ca și apostolii, până la uitare de sine? Îl doresc tot atât de mult ca și Domnul, până la cruce?

Ellen White spune despre legea jertfirii de sine: „Toți trebuie să o învețe” (Hristos, Lumina lumii, p. 578). „Toți cei care vor să aducă roade, ca lucrători împreună cu Hristos, trebuie mai întâi să cadă pe pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist trebuie să piară. Legea jertfirii de sine este în același timp legea păstrării de sine. ... A da înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața dăruită cu generozitate în serviciul lui Dumnezeu și al omului. Aceia care, pentru Numele lui Hristos, își vor jertfi viața în lumea aceasta o vor

păstra pentru viața veșnică”. (Idem, p. 578, 579).

Să spunem împreună cu Pavel: „Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre” (1 Cor. 12,15). Aceasta nu este numai deviza pentru misionarii cărora li s-a încredințat o sarcină excepțională. Și nu este suficient ca un „ales” sau un mic grup de „chemați” să meargă pe urmele însemnate cu sacrificiu și sânge de Mântuitorul, de apostoli și de reformatori. Fiecare dintre urmașii Domnului Hristos trebuie să se supună principiului **prin moarte la rodire**.

Perspectiva este strălucită: „Știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi împreună cu Isus, și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi. Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, câpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumițiile spre slava lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4,14.15).

Adrian Bocăneanu, pastor,
Comunitatea Poza Tatu, București
și director, Departamentul Familie,
Conferința Muntenia

E TIMPUL să iei o decizie:
să petreci o parte din vacanță/concediu
în serviciul altora.

Tim Ser V

...schimbă vieți. O poate schimba și pe a ta.

Chemați

să depunem mărturie

ARON MOLDOVAN

Motivul pentru care Dumnezeu Și-a organizat o biserică pe pământ este acela ca, în sânul ei, oamenii luați din cariera lumii să învețe să iubească așa cum i-a iubit Isus și să reflecte această iubire în relațiile cu semenii lor, pentru gloria lui Dumnezeu. Prin dragoste împărtășită, oamenii pot fi schimbați, iar cei care au fost schimbați îi conduc și pe alții la această experiență. Cei vindecați de o boală aparent incurabilă îi vor conduce și pe alții la vindecător, fără ca acest efort să-i obosească. Pentru cel mântuit, nevoia de a depune mărturie despre

Mântuitor devine o necesitate imperioasă, după cum s-a demonstrat în experiența primilor creștini: „Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fapte 4,20), declarau Petru și Ioan.

Marea însărcinare

Nevoia resimțită de Fiul lui Dumnezeu de a face cunoscută iubirea Tatălui pentru niște ființe decăzute, ca noi, L-a determinat să schimbe gloria cerească pentru o locuință sărăcăcioasă din Nazaret. Ținta Lui era „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). După același model și în același spirit, urmașii Săi credincioși de pe pământ vor simți nevoia lăuntrică să facă sacrificii „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16).

Pentru orice ființă omenească, El a plătit un preț incalculabil, chiar dacă majoritatea acestora Îi vor refuza invitația. Beneficiarii harului Său vor lucra pentru salvarea altora, din dragoste necondiționată, pentru ca un număr

cât mai mare dintre captivii „dumnezeului veacului acestuia” (2 Cor. 4,4) să poată fi eliberați.

„Duceți-vă în toată lumea – porunca Mântuitorul – și propovăduiți Evanghelia la orice făptură... Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Marcu 16,15; Mat. 28,19,20). Cel ce ne-a încredințat această misiune are „toată puterea în cer și pe pământ” și ne-a dat asigurarea: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20).

Dacă suntem creștini, oricine am fi, oriunde am fi, orice ocupație am avea, vom depune mărturie despre

bunățatea lui Dumnezeu și dorința Lui de a salva pe oricine.

Isus – Model de misionar desăvârșit

Pentru a nu stârni prea mult invidia fariseilor supărați de amplexarea pe care a luat-o lucrarea Sa în Iudeea, Isus „a părăsit Iudeea și S-a întors în Galileea” (Ioan 4,4). Ajuns lângă cetatea Sihar, în miezul zilei, obosit, flămând și însetat, Isus ședea lângă fântâna lui Iacov, în timp ce ucenicii „se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării” (Ioan 4,8).

O femeie care își avea domiciliu în aceeași localitate din Samaria, care trăia în concubinaj cu al șaselea bărbat, a venit să scoată apă din fântână. Contrar prejudecăților iudaice, împărtășite și de ucenici, Isus a intrat în vorbă cu această femeie, cerându-i apă. Surprinsă de acest comportament neobișnuit, femeia s-a lăsat antrenată în discuție.

În cadrul unui dialog scurt, în câteva mișcări, Isus ajunge la problema esențială pentru viața oricărui om: nevoia de a-L cunoaște pe Mesia. Ajungând la punctul central al conversației, femeia a uitat pentru ce venise la

fântână, și-a lăsat găleata și a alergat în cetate să-și anunțe concetățenii că a găsit un om care cunoaște trecutul vieții ei și care s-ar putea să fie chiar Mesia, de atâta vreme așteptat în lume. Consătenii ei au răspuns la invitația de a-L întâlni personal pe Isus și s-au îndreptat cu grămada spre fântână. Auzindu-L ei înșiși pe Isus, au ajuns la convingerea „că acesta este într-adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan 4,42).

Întâmplarea relatată în capitolul 4 din Evanghelia după Ioan o cunosc și copiii de la grădinița bisericii, dar învățămintele ei scapă multora dintre așa-numiții creștini, chiar preținși așteptători ai revenirii lui Isus. Din acest material biblic bogat în învățăminte ies în evidență: spiritul nepărtinitor al lui Isus în felul Său de a se comporta cu oamenii, indiferent de naționalitate, sex, religie sau experiență de viață; înțelepciunea, tactul și atenția cu care a tratat un suflet disprețuit de iudei plini de prejudecăți, mândrie națională și bigotism religios; curajul de a o confrunta pe femeie în mod delicat cu trecutul ei; stilul direct și simplu pe care El l-a adoptat; refuzul de a se lăsa antrenat în discuții de importanță secundară; importanța pe care i-a dat-o Isus unui singur suflet; sfidarea prejudecăților care închideau drumul spre inima unor categorii de oameni care aveau nevoie de mântuire etc.

Când s-au întors ucenicii de la cumpărături, „se mirau că Isus vorbea cu o femeie” (Ioan 4,27), și mai ales samariteancă. Dacă ar fi cunoscut și trecutul acesteia așa cum îl cunoștea Isus, cred că ar fi disprețuit-o și mai mult. Ce s-ar fi întâmplat cu lumea de atunci, dacă mentalitatea apostolilor nu s-ar fi schimbat? Dar poate că ar fi bine să punem o altă întrebare: Ce s-ar întâmpla cu lumea de azi, dacă membrii bisericii ar fi liberi de orice prejudecăți care întârzie încheierea lucrării de vestire a Evangheliei?

La insistența ucenicilor ca Isus să mănânce din mâncarea cumpărată de

ei, El a rostit memorabilele cuvinte: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți... Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4,32-34). Mai târziu, Isus a declarat: „Voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-L înviez în ziua de apoi... ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică” (Ioan 6,39-40).

Cunoaștem noi din experiență gustul mâncării lui Isus? Am gustat noi „ce

bun este Domnul” pentru a-i conduce și pe alții la această experiență?

Spre deosebire de Isus, ucenicii Săi nu vedeau nici o perspectivă misionară în Samaria. Până când n-au ajuns să înțeleagă conținutul misiunii lor și până când n-au primit călăuzirea Duhului Sfânt, ucenicii n-au fost în stare să-și împlinească misiunea la care fuseseră chemați. Dar atunci când și-au deschis inima pentru primirea dragostei lui Isus și, treptat, au fost eliberați de prejudecăți, ei au primit puterea necesară pentru a fi martori ai lui Isus „în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8). După această experiență, cuvintele lor aveau putere, erau „duh și viață”,

pentru că se adăpau din același izvor ca și Maestrul lor.

După cum Isus, în timpul lucrării Sale pământești, a păstrat o dependență totală și permanentă de Tatăl, în mâinile Căruia Și-a lăsat sceptrul guvernării universului când S-a coborât la noi, în același fel cei care doresc să aibă succes în atragerea oamenilor la Isus trebuie „să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi” (Luca 9,23) și să-L urmeze pe Mântuitorul. Aceștia vor avea acces la orice mijloace rânduite de Dumnezeu pentru a le asigura succesul.

„Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze – spunea Isus – și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12,26).

Convertirea autentică asigură succesul în misiune

Întorcerea hotărâtă de la viața trăită după felul lumii spre Isus și lucrarea Sa constituie o condiție esențială pentru primirea dragostei de oameni și a zelului necesar pentru reușită în misiune. Altfel, eforturile noastre vor fi mecanice, stresante și împovărătoare. Vom fi asemenea unor angajați care lucrează pentru plată,

motivați doar de interese meschine sau de frica de a nu pierde avantaje. O asemenea activitate nu este eficientă și nici nu aduce satisfacții.

Adevărata râvnă pentru Evanghelie, deși poate solicita multă energie, nu obosește spiritul și nu epuizează curajul. Nu simte activitatea în misiune ca o povară de care dorim să scăpăm, ci este percepută ca un privilegiu, o onoare și o sursă de satisfacții deosebite. Acesta este spiritul misiunii autentice, reflectat cu putere în viața și în scrierile apostolului Pavel, pentru care scopul vieții era să-L facă cunoscut pe Isus Hristos, pentru care a pierdut totul cu bucurie și care îi umplea viața.

Alte condiții ale succesului

1. Cunoașterea naturii umane.

Aceasta este o condiție importantă pentru a ști cum să ne apropiem de oameni. Toți suntem părtași acestei naturi. Contrar opiniei că omul este bun prin natura lui sau că este neutru din punct de vedere moral, Biblia și experiența societății arată că omul este corupt, „născut în nelegiuire” (Ps. 51,1), egocentrist, pătinitor, însetat de glorie, iubitor de plăceri mai mult decât de Dumnezeu, de dreptate și de adevăr (vezi 2 Tim. 3,5), incapabil să facă binele din dragoste (vezi Rom. 7,14-24). **Păcatul** din natura umană este sursa păcatelor din comportament.

Aici este binevenită întrebarea: Dacă nimic bun nu se află în om, cum poate Dumnezeu să ajungă la inima lui? Să citim cu atenție ce scrie apostolul Pavel: „Nimic bun nu locuiește în mine, adică **în firea mea pământească**, pentru că ce-i drept **am voință să fac binele**, dar n-am putere să-l fac” (Rom. 7,18).

Așadar, în firea pământească, nu există nimic bun, dar omul nu este numai fire pământească. După cum reiese din prima promisiune a mântuirii, prin Hristos (vezi Gen. 3,15), Dumnezeu a reșezat în om „un simț de dreptate și o dorință de bine” (Ellen White), o „vrăjmășie” contra lui Satana al cărui cap îl va zdrobi, o conștiință morală care îl îndeamnă pe om să trăiască după lumina pe care o are. Iar în acest punct se face joncțiunea între Dumnezeu și omul decăzut.

Conștiința morală este senzorul care primește impresia Duhului Sfânt, iar voința este puterea excelentă din om care poate spune „da” sau „nu” apelurilor divine. Folosindu-și corect capacitatea de alegere, omul deschide calea Domnului în viața sa. Renunțând la tutela firii pământești și apelând la Dumnezeu pentru iertare și putere de viață nouă, omul intră în sfera harului în care „nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom. 8,1).

Nimeni nu poate fi un misionar de succes, dacă nu cunoaște natura umană decăzută și posibilitățile oferite omului pentru reabilitare.

2. Abandonarea specifică a oamenilor. Deși în esență suntem la fel, nu există nici măcar doi oameni identici. Fiecare individ are caracteristici specifice de care trebuie să ținem seama în misiune. În misiunea încredințată, avem de a face cu copii sau oameni în vârstă, cu bărbați sau femei, cu muncitori sau intelectuali, cu oameni comunicativi sau introvertiți, afectivi sau cerebrali, liniștiți sau dinamici, neglijenți sau cocheți, curajoși sau timizi. Indiferent de specificul individual, toți trebuie să fie întâlniți pe terenul lor și fiecăruia să i se dea asistență adecvată în vederea mântuirii. Desigur, nici o persoană nu este în stare să facă față la toate acestea, dar biserica, în ansamblul ei, are mijloacele necesare, dacă nu este neglijentă, să satisfacă toate nevoile.

Totuși, nu trebuie să uităm că nici o metodă folosită nu garantează sută la sută succesul în misiune. Omul este înzestrat cu capacitatea de a-I spune „nu” lui Dumnezeu, dacă alege să facă astfel. Însă șansele de reușită sunt mai mari, dacă se ține seama de specificul individual.

3. Consecvența în urmărirea scopului. Lucrarea trebuie dusă până la capăt. Un misionar înțelept „tot ce începe duce la bun sfârșit” (Ps. 1,3). Altfel rezultă rebuturi. Copiii născuți trebuie hrăniți, îngrijiți și educați până la maturitate.

4. Încurajarea celor interesați.

Nu este vorba de măgulire și aprecieri ipocrite, nici de tănuirea adevărilor incomode, dar necesare. Să învățăm din comportamentul lui Isus față de Natanael și față de Petru. Cuvintele: „Iată un israelit în care nu este vicleșug” au constituit punctul de plecare al relației lui Natanael cu Isus (vezi Ioan 1,47-49).

Lui Simon, fiul lui Iona, Isus i-a spus: „Tu te vei chema Chifa” (piatră) – vers. 42 și, după multă șlefuire, Petru a devenit cu adevărat o piatră prețioasă la temelia bisericii. Dacă suntem buni creștini, nu vom fi zgârciți în aprecieri sincere și responsabile.

Seriozitatea timpului în care trăim

„Noaptea aproape a trecut... este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn... Să trăim frumos ca în timpul zilei” (Rom. 13,11-14). În timp ce „întunericul acoperă pământul” (Is. 60,2), Domnul Își somează biserica: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina... Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” (Efes. 5,14-16).

Bolile societății omenești se complică. Formele de manifestare ale păcatului se diversifică, capcanele întinse de Satana se înmulțesc. Planeta dă semne clare de îmbătrânire. Totul arată că ne aflăm pe pragul veșniciei. Vasul pe care plutim în derivă este aproape să se scufunde. Este vremea să ne ridicăm, pentru a salva cât mai mulți.

Aron Moldovan, pastor pensionar

Casa zidită pe stâncă

În esență, ceea ce a făcut farmecul întâlnirilor și, mai important, ceea ce a convins a fost simplitatea (nu simplismul) expunerii principiilor care au stat la baza transformării experienței spirituale a acestei familii, principii care le-au redefinit concepția despre viață și scopul ei și care continuă să le definească trăirea zilnică.

În 1985, când începe istoria specială a familiei lor, Tom și Alane Waters, după cum ei înșiși declară, erau implicați în slujirea creștină, însă nu aveau timp pentru Hristos. Tom era conducătorul Departamentului Slujirii Personale într-o biserică de 1300 de membri în Chicago. Erau activi și responsabili în tot ceea ce reprezentau datorită unor buni membri. Un moment special al închinării dintr-o seară de vineri, în cadrul familiei, avea să constituie punctul de turmură. Nu era, de fapt, nimic altceva decât punctul culminant al lucrării prin care Duhul Sfânt căutase să-i convingă cu privire la perspectiva pe care Dumnezeu dorea să le-o ofere. Pentru a-și vedea copiii mântuiți și pentru ca ei înșiși să poată auzi cuvintele Mântuitorului: „bine rob bun și credincios”, Tom și Alane au hotărât că nici un preț nu este prea mare.

În 1986, s-au mutat în statul Montana pentru a-și construi o casă în munți. Allison avea 5 ani, Emily 3, în timp ce Josiah era în vârstă de doar trei luni. Restul istoriei, pasionantă în detaliile ei, este totuși cel mai fidel rezumată de o singură imagine. O viață îmbelșugată și binecuvântată cu pacea lui Dumnezeu și cu siguranța călăuzirii Sale continue, este, de fapt, viața în care eul a fost și continuă să fie zilnic supus și făcut rob ascultării necondiționate și bucurase de Dumnezeu.

TOM ȘI ALANE WATERS sunt nume cunoscute pentru cititorii cărților lui Jim Hohnberger (*Scăpare la Dumnezeu, Viață din belșug, Evanghelia este despre oameni, Veniți deoparte*). În cartea sa, *Evanghelia este despre oameni*, Jim Hohnberger mărturisește că „nici unui nu au fost mai aproape de inima noastră ca familia Waters. [...] După o lungă perioadă, în care L-am căutat pe Dumnezeu și am făcut apel la inimile oamenilor, am avut simțământul puternic că Dumnezeu dorește să punem bazele unei lucrări de slujire alături de familia Waters.” (pag. 56) Puțini știu însă că familia Waters a vizitat deja România de două ori. Ultima dată, în luna aprilie a acestui an, a fost pentru a susține la Cernica și Stupini o serie amplă de seminarii dedicate adevăratului sens al vieții de cămin, de fapt al vieții creștine în totalitatea ei.

Am cunoscut astfel o familie deosebită, care nu aduce însă un adevăr nou. N-am remarcat, în cele peste douăzeci de prezentări, informații cu caracter de noutate absolută. Toate acele lucruri se aflau de mult la îndemâna fiecărui creștin care își studiază sărguincios Biblia și la îndemâna fiecărui creștin adventist care prețuiește Spiritul Profetic. Am remarcat însă, cu bucurie, noutatea revigorantă a naturaleții și simplității cu care acești oameni trăiesc „vechiul” adevăr. Prezentările lui Tom Waters, ale soției sale Alane sau ale fiicelor Allison și Emily, au căpătat o valoare deosebită, pe măsură ce demonstau importanța unui principiu fundamental: o viață trăită în deplină consacrare și predare voioasă în mâna lui Dumnezeu, pentru slava Sa, și orientată spre binele celuilalt va fi cu siguranță o viață fericită.

Familia Waters în România

L-am întrebat pe Tom cu privire la primul gând care se naște în mintea cuiva atunci când ascultă o asemenea istorie. Este posibil să trăiești o viață nouă, renăscută, fără schimbări radicale, care să însemne renunțarea la vechea locuință sau la locul de muncă și școlile copiilor? Ar trebui oare să încercăm cu toții să evadăm din contextul în care trăim pentru a căuta o viață diferită sau este posibil să trăiești o viață autentic creștină, chiar în locul unde te afli în prezent?

Tom: Da, este posibil să trăiești o viață nouă acolo unde locuiești și lucrezi în prezent, dar este mult mai dificil. Atâta timp cât influențele exterioare ne atrag către lume și ne îndepărtează de Hristos, umblarea creștină este mult mai dificilă. Schimbări radicale sunt încă necesare, chiar dacă ele nu înseamnă schimbarea locuinței sau a locului de muncă. Trebuie să stabilim ordinea priorităților în viață, asigurându-ne că putem oferi timp comuniunii cu Dumnezeu, comunicării cu soțul sau soția, timp pentru familie și copii. În esență, aceasta înseamnă o schimbare radicală în stilul nostru de viață, în locul în care deja trăim, chiar dacă nu reprezintă idealul. Trebuie să începem de unde suntem și să credem că, dacă ne folosim cu onestitate toate energiile pentru Dumnezeu, în locul și în circumstanțele în care ne aflăm, El poate să ne ofere, la timpul potrivit, circumstanțe mai bune. Primul element este o schimbare „radicală” a inimii, care oferă baza unei schimbări „radicale” a stilului de viață în cămin, chiar și acolo unde ne aflăm acum. Cunoaștem familii din Europa care acum locuiesc la țară, pentru că au fost dornici să pornească de acolo de unde se aflau, iar în timp Dumnezeu a lucrat pentru a le oferi o casă la țară.

Allison a oferit succint motivul pentru care un tânăr ar trebui să-L aleagă pe Dumnezeu, ca soluție optimă pentru viața sa.

Allison: Cel mai convingător argument în favoarea unei vieți trăite alături de Dumnezeu, ca fiind cea mai bună alegere posibilă, este că pentru mine aceasta a fost singura cale prin care am cunoscut adevărata bucurie, o pace de netulburat și siguranță pentru viitor. Când nu L-am ales pe El, am pierdut această experiență și am înțeles că El știe ceea ce este cel mai bine. N-am experimentat niciodată nimic mai bun decât a-L lăsa pe El să fie Domnul vieții mele. Tinerii caută ceva care să aducă satisfacție vieții lor. Nu o vor găsi niciodată pe căile lumii. Va lipsi totdeauna ceva până când Isus nu va fi acceptat în viața lor printr-o predare completă în mâinile Lui. Nu pot convinge un tânăr să acorde importanță celor spuse de mine. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Eu nu pot decât să împărtășesc ceea ce Dumnezeu mi-a pus pe inimă și să mă rog ca Dumnezeu să mă poată folosi ca pe un instrument umil pentru încurajarea celorlalți și pentru slava Lui.

Pe Alane Waters am întrebat-o cu privire la viziunea pe care o are în dreptul rolului unei mame creștine, cu adevărat convertite și predate în mâna lui Dumnezeu.

Alane: Cel mai mare privilegiu oferit vreodată ființelor umane muritoare este acela de a fi mamă. Scriptura definește clar rolul nostru ca mame: „Învăț pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și când va fi mare nu se va abate de la ea” (Prov. 22,6). Stă în puterea noastră să modelăm caracterul copiilor noștri, pentru ca ei să fie pregătiți pentru slujire aici și în veșnicie sau să crească pentru a fi egoiști, păcătoși și pierduți. Trebuie să-i creștem cu înțelepciune, recunoscând faptul că influența noastră e cu mult mai importantă decât cuvintele noastre. Trebuie să-i învățăm să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor, să asculte de părinți și să învețe respectul. Dragostea firească nu este suficientă pentru îndeplinirea acestui scop. Avem nevoie de dragostea divină care să lucreze în și prin noi. În colaborare cu Domnul nostru, descoperim că toate lucrurile sunt cu putință și experimentăm ce înseamnă să fii o mamă fericită (Ps. 113,9). Această bucurie însă va fi desăvârșită numai când vom putea fi martori ai momentului în care copiii noștri vor primi cununa vieții. Ca mamă, acest gând m-a motivat timp de mulți ani și pot spune cu adevărat că a fi mamă este cea mai mare bucurie a mea.

Allison și Emily împărtășind experiențele lor tinerilor, la Stupini

Emily a răspuns la întrebarea: Care au fost acțiunile părinților tăi care te-au influențat cel mai mult de-a lungul vieții?

Emily: Nici un alt lucru nu a avut un asemenea impact asupra vieții mele ca faptul că părinții mei au înțeles practic ce înseamnă să ni se dăruiască. Acesta este un lucru pe care banii nu-l pot cumpăra și, dacă s-ar putea, ar fi neprețuit. Mă simt extrem de binecuvântată să știu că ei ne iubesc într-atât, încât întotdeauna își fac timp pentru noi. Pe măsură ce am crescut, am înțeles valoarea unei asemenea relații și nu am considerat-o ca pe un dat. Am realizat că părinții noștri au luat multe decizii prin care s-au sacrificat pentru binele familiei și sunt recunoscătoare pentru disponibilitatea lor de a face acest lucru. Ei au ales nu doar să „spună” că familia este cel mai important lucru, ci au arătat prin faptele lor că aceasta este realitatea.

„Trebuie să urci foarte sus, dacă vrei să vezi foarte departe”, afirma profund sculptorul nostru de excepție, Constantin Brâncuși. Pentru cine crede în Dumnezeu, devine dintr-o dată evident că lărgimea și adâncimea perspectivei pe care o avem depind exclusiv de cât de sus dorim să urcăm pentru a putea scruta orizontul vieții. Apostolul Petru nu s-a sfiit să afirme că Dumnezeu deja „ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat” (2 Petru 1,3). A crede acest adevăr nu este un act de eroism, nici de ignoranță, ci de credință și normalitate deopotrivă. De la căderea în păcat, trăim într-o perpetuă anormalitate de care ochiul credinței se poate desprinde. Tot ceea ce trebuia făcut, pentru ca această schimbare să fie posibilă, a fost făcut de Dumnezeu. Tocmai de aceea întrebarea retorică a Mântuitorului din Luca 18 devine esențială: „Dar când va veni Fiul Omului va găsi El credință pe pământ?”

Tom și Alane Waters, prezentând seminarii de familie în capela Institutului Teologic de la Cernica

Epilog

Dincolo de pragul de șaizeci de ani de viață, oamenii vorbesc diferit. Cu un ton senin sau melancolic, resemnat sau frustrat, cei ce se pregătesc să dea piept cu anii senectuții își încep un soi de autoevaluare. Când ne caută însă, ca să ne împartă din înțelepciunea descoperirilor lor, nu prea ne găsim. Noi ne aflăm, fie la prima, fie la a doua slujbă, până târziu spre seară, fie la cumpărături, fie plecați pentru a-i lua pe copii de la bunici sau de la grădinițe cu program prelungit, în fine ocupați prin casă sau grădină... În orice caz ne găsim în alergare, iar ei nu mai pot să alerge. Așa că rămân în urmă. La fel și mesajul lor, care sună atât de anacronic: „Viața nu trebuie trăită încet, ci foarte încet”. Și ar fi bine dacă ne-am opri din crosul nostru doar pentru a înțelege că nu la lipsa vitezei de reacție se referă ei, nici la indolența unei vieți trăite cât mai nepăsător și inactiv, ci la o viață trăită într-un așa ritm și de o așa manieră, încât să fie posibil să te îmbogățești cu cât mai mult din ceea ce întâlnești pe parcurs. În fond, oare ce contează mai mult, cât de repede și obosit ajungi la capăt sau cine ai devenit și ești înaintea lui Dumnezeu și în casa ta, în momentul în care alergarea se sfârșește?

Dacă doar bătrânii noștri ar purta acest mesaj, atunci am putea explica paradoxul repetării triste a istoriei, în fiecare generație, prin faptul că nici unul dintre noi nu se naște bătrân și de aceea avem nevoie de trecerea anilor pentru a căpăta înțelepciunea de a trăi. Ironia unei asemenea stări este evidentă. În plus, nu aceasta este realitatea. Dumnezeu Însuși S-a ocupat de tot ceea ce este necesar, pentru ca noi să știm cum să trăim. Scriu aceste cuvinte cu deplina convingere că „tot ceea ce este necesar” nu e o expresie îndrăznească, ci una extrem de realistă și demonstrată. Dumnezeu a făcut și continuă să facă, în dreptul fiecăruia dintre noi, tot ceea ce este necesar pentru a ne învăța cum poate fi trăită viața din belșug. Realitatea arată că Dumnezeu trebuie să lupte mai întâi și mai mult pentru a ne convinge decât pentru a ne învăța.

Adevărul despre o viață fericită nu a fost niciodată departe de noi. Este mai ușor să cumperi o carte decât să o citești și mai ușor să o citești decât să o înțelegi. Și, dacă această carte este Cuvântul lui Dumnezeu, explicația este suficientă. La fel este și cu oamenii. Este mai ușor să-i critici decât să-i privești cu atenție și mai ușor să-i privești decât să-i accepți sau să le dai dreptate. Ba, în cele din urmă, e mai ușor să accepți pe cineva decât să-i urmezi exemplul bun. Fiecare etapă a acestui raționament simplu a fost dovedită cu prisos în viața Domnului Hristos. Cel mai des a fost criticat. Unii l-au cercetat cu mai multă atenție și doar câțiva l-au acceptat. Însă nu toți cei ce l-au acceptat, la un moment dat, au fost pe deplin transformați.

Obişnuința este într-adevăr a doua natură, care tinde să ne „elibereze” de exercițiul voinței. Și oricum este mai ușor să negi lucrurile decât să le cercetezi cu onestitate, dar numai o abordare onestă și dispusă să accepte ceea ce descoperă ne va convinge de beneficiile adevărului clar al lui Dumnezeu. Alegerea ne aparține o dată în plus și acest lucru e o șansă. Înainte de a trage însă concluzii cu privire la ce poate sau nu să însemne viitorul familiilor noastre, să medităm câteva clipe la importanța cuvintelor care urmează:

„O familie ordonată, disciplinată, spune mai mult în favoarea creștinismului decât toate predicile care pot fi predicate. O asemenea familie este o dovadă a faptului că părinții au avut succes în a urma rânduielile lui Dumnezeu și că, la rândul lor, copiii Îl vor sluji în cadrul bisericii. Influența lor crește, căci, pe măsură ce împărtășesc altora, ei primesc pentru a împărtăși din nou. Tații și mamele au ajutoare în copiii lor și aceștia transmit altora ceea ce au învățat în cămin. Cei din jurul lor beneficiază de ajutorul lor și acesta este un ajutor de durată, pentru veșnicie. Întreaga familie este angajată în slujirea Stăpânului și, prin exemplul lor evlavios, și alții sunt inspirați să-I fie credincioși lui Dumnezeu, credincioși ai lui Dumnezeu în turma Sa, minunata Sa turmă.” (Ellen White, *Căminul Adventist*, p. 28)

Norel Iacob, pastor, Comunitatea Labirint, București, Conferința Muntenia

„Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?”

MIHAIL BACIU

Experiența lui Elisei la râul Iordan, când carul de foc l-a răpit pe Ilie înălțându-l la cer, este experiența unei generații care își așteaptă rândul la chemarea: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită” (Mat. 25,34).

„Cere ce vrei să-ți fac înaintea ca să fiu răpit de la tine”. Elisei a răspuns: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din Duhul tău” (1 Împ. 2,9).

Ce ucenic nu și-ar fi dorit să-l întreacă în iscusință pe maestrul său? Elisei a fost martor la multe dintre minunile pe care Ilie le-a săvârșit, vășând întotdeauna la ziua în care Dumnezeu îl va folosi și pe el în marea lucrare de binecuvântare a poporului ales. Iată că nu trec decât minute și Elisei se confruntă cu un obstacol care va demonstra dacă dorința lui de a primi de la Dumnezeu darul minunilor, conform cu cererea sa, a fost îndeplinită sau nu.

Întorcându-și ochii de la lumina care radia de la carul cu foc, privirea lui

Elisei se oprește asupra Iordanului, râul care se ridică asemenea unei bariere în calea întoarcerii sale la cotidian, la continuarea slujirii în mijlocul poporului.

Fără un pod existent, fără o luntre care să-i asigure traversarea, Elisei se întreabă: „Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?” Caracterul mai mult retoric al întrebării, care nu implică neapărat așteptarea unui răspuns, ne aduce în atenție o problemă cu care suntem uneori confrunțați – minunile. Mai este valabilă făgăduința Domnului Hristos care promite: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi... își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 26,17-18).

Când îi vezi pe Benny Hinn sau pe Rod Parsley – ca să numesc doar doi „megaevangeliști” care adună la campaniile lor sute de mii de oameni, impresionând masele prin mișcare, nivelul ridicat al decibelilor și transpirație, la care se adaugă „minunile” săvârșite – unde

„însănătoșirii” cad pe spate la un simplu gest al „vindecătorului” – parcă îți vine să te întrebi, gândindu-te la biserica ta, la poporul lui Dumnezeu, căruia îi aparții: „Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie? Unde sunt minunile reale, promise de Isus în Numele Său?”

În timp ce copiii adevărați ai lui Dumnezeu vor merge spre cer prin credință, nu prin vedere, și noi știm lucrul acesta, totuși, au existat ocazii în care minunile (harului divin) au fost manifestări supranaturale, când Dumnezeu Și-a făcut simțită prezența într-un mod vizibil.

Minuni? Da, au loc în fiecare zi în jurul nostru. „Doamne, deschide-ne ochii să le vedem!”.

Îmi place declarația lui Ellen White cu referire la acest subiect:

„Prin puterea lui Hristos, bărbați și femei au rupt lanțurile obiceiurilor păcătoase... Batjocoritorul a devenit respectuos față de cele sfinte, bețivul – abstinent, iar imoralul – curat în gândire. Suflete care au fost născute după chipul și asemănarea lui Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. Aceste schimbări în ele însele sunt minuni ale minunilor. O schimbare produsă prin Cuvânt este unul dintre cele mai adânci mistere ale Cuvântului. Noi nu o putem înțelege; noi putem doar să o credem, după cum declară Scripturile, această schimbare este 'Hristos în voi, nădejdea slavei' (Col. 1,27)” (*God's Amazing Grace*, pag: 107).

În cele ce urmează, doresc să vă împărtășesc o experiență din una dintre bisericile pe care le păstoresc.

Când am fost solicitat să scriu un articol pentru cititorii *Curierului Adventist*, am oscilat îndelung între un articol teologic și unul inspirat dintr-o

Grup de membri din biserica Superior (în partea dreaptă, familia Thronton)

experiență personală. În final, balanța s-a înclinat în favoarea experienței.

Sunt mai mult de doi ani de când păstoresc districtul Superior (sic!) aparținând Conferinței Wisconsin din Diviziunea America de Nord. Mă aflu de cinci ani în această țară, ca urmare a unei sponsorizări primite pentru a-mi continua studiile teologice la Universitatea Andrews. În așteptarea finalului programului de doctorat în pastorație, am hotărât să revin la vechea pasiune – pastorația. Conferința Wisconsin mi-a oferit acest district format din patru biserici americane. Superior este un oraș cu 27.000 de locuitori, situat la extremitatea nordică a statului Wisconsin, foarte aproape de granița cu Canada, pe malul Lacului Superior – cel mai mare lac de apă dulce din lume. Atât clima, cât și relieful îmi amintesc de Bacău – orașul copilăriei și al tinereții mele. Membrii bisericii, în exclusivitate americani, sunt oameni de suflet, cu iubirea lui Iisus în inimă și cu suflete doritoare după întâlnirea cu El. Diferența de cultură, accentul de care nu scapi (pe care nu-l poți schimba așa cum „pardosul nu-și poate schimba petele”) sunt obstacole prea neînsemnate pentru a ne împiedica să formăm o familie unită, în care fiecare inimă oferă ceea ce așteaptă să primească de la cei din jur – iubire.

Și, pentru că vorbim de minuni, permiteți-mi să vă împărtășesc o experiență care a avut loc în biserica Superior, cu aproape două luni în urmă. (Cu permisiunea persoanelor respective, voi folosi numele lor reale.)

Într-o zi, am decis să o vizitez pe una dintre membrele bisericii noastre – Rene – care tocmai avusese o problemă de sănătate. Am găsit-o la locul ei de muncă, o casă de bătrâni, unde îndeplinește funcția de asistentă-șefă. Mi-a împărtășit câteva dintre frământările ei legate de o problemă de sănătate, după care am decis să ne rugăm. Înainte însă de a ne ruga, am adus în atenția ei îndemnul apostolului Iacov cu privire la situații de genul: „Este printre voi cineva bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului” (Iacov 5,14).

Rene s-a arătat încântată de această propunere, dar condițiile nefiind cele mai favorabile, am decis să amânăm

serviciul special al ungerii cu untdelemn până în Sabat, când aveam să îl aducem la îndeplinire într-un cadru restrâns, cu câțiva membri din comitet. Încă din primele clipe ale Școlii de Sabat, am simțit că acel Sabat avea să fie unul special, că Dumnezeu are pregătite binecuvântări deosebite pentru copiii Săi.

După cântarea de deschidere, rugăciune și strângerea darurilor, am simțit îndemnul de a o invita pe Rene în fața comunității pentru o rugăciune specială, însoțită de ungera cu untdelemn. De ce într-un cadru restrâns și nu ca o mărturie a puterii lui Dumnezeu de a săvârși minuni în fața întregii bisericii? Dar când m-am ridicat să vorbesc, am simțit un al doilea îndemn: „De ce doar Rene?” Oare nu mai sunt și alții care ar dori să aibă o astfel de experiență?” Așa că, în loc să o invit doar pe Rene, i-am invitat pe toți cei ce vor să facă încă un pas în relația lor cu Dumnezeu, toți cei care au o problemă de sănătate – fie ea fizică, spirituală, emoțională sau mentală – să vină în față pentru un serviciu special de ungere cu untdelemn. Prima care a venit în fața platformei a fost Rene, urmată de o soră, apoi de o familie și de un frate... În total, au fost șaisprezece persoane. Am fost puțin descumpănit, deoarece nu mă așteptam la un număr așa de mare. A urmat ungera cu untdelemn, rugăciunea de consacrare, și apoi serviciul divin și-a urmat cursul.

A doua zi, am fost invitat împreună cu Viorica – soția mea – la masa de prânz, de o familie care s-a mutat de aproape un an în biserica Superior.

Această familie – Thronton – are un băiețel de zece ani, Jamie, și o fiică de douăzeci și trei de ani, Stephanie. Jamie cântă foarte frumos la violoncel, iar Stephanie, o tânără cu o voce de aur, a onorat multe invitații în cadrul unor campanii de evanghelizare, susținând puncte muzicale de mare succes. Stephanie va cânta pe scena Conferinței Generale, în perioada 30 iunie – 9 iulie 2005, la St. Louis, Missouri, precum și ca solistă principală la câmp-meeting-ul Conferinței Wisconsin, în vara anului 2005. Faptul că s-a născut nevăzătoare nu o împiedică să-și înalțe vocea în cântări de laudă la adresa Mântuitorului. Ochii ei interiori văd uneori mai multe motive de laudă decât vedem noi, văzătorii.

Iată ce ne-a spus mama lui Stephanie și a lui Jamie, Karen, în cadrul discuțiilor din jurul mesei.

„Pastore, ieri, când ai făcut invitația să vină în față toți cei ce au o problemă fizică, emoțională sau spirituală, Duhul Sfânt mi-a șoptit că acum este ocazia mea de aur. Știi, eu am o problemă veche: mă lupt cu un sentiment de mânie, un complex de nemulțumire, un gând care mă urmărește de treizeci de ani. M-am rugat mult ca Dumnezeu să mă elibereze, să-mi dea o altă inimă... dar parcă El tot amână răspunsul la rugăciunile mele. Asta până ieri, când, o dată cu ungera cu untdelemn și rugăciunea înălțată, am fost eliberată. Sunt așa de mulțumită. Îl laud pe Dumnezeu și niciodată nu am fost atât de fericită. Simt că mi s-a luat de pe suflet o povară pe care am purtat-o timp de treizeci de ani.”

Dan și Karen Thronton, iar în mijloc – Stephanie

Ce poate face o „carte de împrumut“!

Cu mai mult timp în urmă, pe când eram încă la liceu, fr. V. Fereșteanu ne-a vizitat și ne-a adus mai multe exemplare din cartea *Mari minuni prin rugăciune*, pe care le-a numit „cărți de împrumut”. Fiecare carte avea și câte o foaie pe care trebuia scris numele celui care o citea. Astfel cartea trebuia să fie citită de cât mai multe persoane. După ce am citit cartea, am dorit să o dau și altora. Mai întâi, am încercat să-i conving pe cei din familie, apoi pe colegi și alte persoane...

Aveam o colegă care era foarte pasionată de serialele TV. Credeam că niciodată nu voi putea avea o discuție biblică cu ea, deoarece uneori îmi spunea „pocăita”, și, când din „greșeală” am invitat-o la biserică, mi-a spus categoric „NU”. Însă, într-o zi, am început să-i povestesc întâmplarea din această carte (voiam s-o fac să înțeleagă cât de importantă este Biblia). I-am trezit interesul și mi-a cerut s-o citească, pentru că voia să se convingă. A citit cartea, i-a plăcut și nu mi-a dat-o curând, pentru că a citit-o și sora ei, apoi și mama. După aceea, am început să discutăm din Biblie. Pentru că noi nu ne întâlneam decât la școală, timpul nu ne mai ajungea pe cât de mult am fi avut de discutat. Așa că am invitat-o la mine într-o sâmbătă la prânz și i-am sugerat să se îmbrace cu o fustă, pentru ca apoi să mergem la biserică. Nu mi-a promis că va veni, mai ales că la un moment dat îmi spusese categoric „NU”. Eu am sperat totuși, dar atunci când am văzut-o în fustă, nu-mi venea să cred (avea obiceiul să se îmbrace numai în pantaloni). Îmi amintesc că am avut o discuție atât de interesantă. Am mers apoi la biserică... După program, așteptam cu nerăbdare părerea ei. După câteva momente de tăcere, mi-a spus: „Eu de aici nu mai plec!” A fost adevărat, de atunci nu a mai fost nici un Sabat în care să nu fie prezentă.

Eram în ultimul an de liceu și, deși mă aprecia, diriginta a început de atunci să-mi poarte pică, deoarece colega mea, Petruța, venea la Biserica Adventistă. Întâmplarea a făcut că, în acel an, una din probele de bacalaureat a căzut în Sabat. Am fost hotărâtă să nu merg, orice s-ar întâmpla. Colega mea nu se botezase încă și mă întreba ce să facă. Nu am încercat să o conving, am vrut ca ea însăși să hotărască. Așa că mi-a spus: „Laura, vreau să am aceeași soartă ca tine!”. În Sabatul acela, am mers împreună la adunare și nu știam care urma să fie soarta noastră. Făcusem tot ce ținea de noi (o cerere către Ministerul Învățământului), dar nu primisem încă nici un răspuns. După ce am venit acasă, un vecin mi-a spus că am fost căutată de profesorul meu și mă pot prezenta împreună cu colega mea la examen în ziua următoare. Am fost foarte fericite pentru modul în care l-am văzut pe Dumnezeu cum a lucrat pentru noi!

A fost un timp în care am dorit ca Petruța să lucreze colportaj, însă darul ei este altul. Știu, însă, că Îl iubeste pe Dumnezeu și vrea să îplinească voia Lui în viața ei.

Laura Vațe, colportor, București

Ce puteam să mai spun, decât că Dumnezeu este încă la cârmă, și problemele, luptele noastre nu-I sunt ascunse. El le cunoaște și, la „vremea potrivită”, săvârșește minuni în favoarea noastră.

A fost apoi rândul lui Stephanie să-și prezinte mărturia. „Aceași experiență am avut-o și eu când, în urma ungerii, am simțit o pace pe care nu am simțit-o niciodată. Am simțit că ceva se desprinde din sufletul meu și-mi lasă inima ușoară și plină de laudă.”

Problemele ei nu se rezumă doar la lipsa totală a vederii, ci și la greutatea în ceea ce privește deplasarea, având și unele afecțiuni neurologice. De multe ori, condiția în care se află îi produce o stare de anxietate, de mânie, are tendința de a face reproșuri față de nedreptatea căreia trebuie să-i facă față.

În Sabatul din 2 aprilie, ca un tribut adus Mântuitorului pentru iubirea Sa, Stephanie, fiind acompaniată de tatăl ei, Dan, un pianist profesionist, a cântat în biserică imnul „Nu mă trece cu vederea” în limba română. Regret că nu pot insera în acest mesaj și vocea îngerească a lui Stephanie care își înalță cântecul cu accent 100% românesc:

„Doamne, Doamne, pleacă-Ți fața Ta / Cu vederea-Ți nu mă trece, nu mă lepăda”.

Mulți ochi erau în lacrimi și multe inimi pregătite pentru Cuvânt.

Suntem uneori ispititi să gândim în termeni nu tocmai ortodocși despre „americani”. Să criticăm libertinajul lor, felul lor de a se raporta la Legea lui Dumnezeu și mai ales la Sabat. Ne întrebăm uneori dacă „și ei” vor moșteni același cer cu noi, românii. Așa gândeam și eu când priveam America... doar pe hartă.

Trăind însă printre ei, așezându-te cu ei la aceeași masă de pâine fizică sau spirituală, vizitându-i, ascultându-le experiența vieții, îi poți înțelege, îi poți sluji, te poți identifica cu ei. Îți dai seama la un moment dat că, indiferent de culoarea pielii, de nivelul de trai, de gradul de cultură, poziția geografică sau limba vorbită, nevoile sufletului uman rămân aceleași.

Minuni? Da, au loc în fiecare zi, în jurul nostru. „Doamne, deschide-ne ochii să le vedem”.

„Unde este Dumnezeul lui Ilie?” Pe fiecare meridian, în orice colț al lumii, oriunde oamenii se roagă și cer cu credință, ei pot primi mari binecuvântări și pot vedea minuni ca răspuns... pentru ca obstacolele de orice fel să fie înlăturate din calea lor către ceruri... Dumnezeul lui Ilie trăiește și intervine în viața copiilor Săi.

Nu uitați prieteni, experiența fără precedent ne invită să pășim cu încredere pe calea credinței. Îndrăzniți, aveți curajul să cereți mult de la Dumnezeu, în Numele lui Isus, dacă vreți să primiți mult.

„Același milos Mântuitor trăiește astăzi și El este la fel de doritor să asculte rugăciunea credinței ca atunci când umbla vizibil printre oameni. Naturalul colaborează cu supranaturalul. Este o parte a planului lui Dumnezeu să răspundă rugăciunii înălțate cu credință care, de altfel, n-ar răspunde, dacă noi nu l-am cere acest lucru.”

Mihail Baciu, pastor, Comunitatea Superior, SUA

Dumnezeu tău ți-a ascultat rugăciune

„În viața zilnică există experiențe reale, care, dacă ar fi povestite în articole scurte și cuvinte simple, ar fi mult mai fascinante decât un roman, în timp ce ar fi de un ajutor inestimabil pentru experiența creștină și pentru lucrarea misionară practică”. (PM 97)

Sub acest îndemn, aș dori să prezint următoarea experiență:

Primisem aprobarea de a intra, într-o zi de Sabat, într-un penitenciar. Timpul acordat a fost peste așteptările noastre, așa că, după serviciul divin ținut la secția de bărbați, am trecut la secția de femei, unde s-a ținut un mic seminar de sănătate, încheiat cu aplicații spirituale. După aceea, am ținut legătura prin corespondență cu câteva deținute. Una dintre ele mi-a împărtășit o experiență cu Dumnezeu, care a mișcat-o profund.

Deținuta era condamnată pentru crimă. La data când am cunoscut-o, efectuase deja 6 ani de pedeapsă. În acest timp, începuse să citească Biblia și să se roage lui Dumnezeu. Colegele care au observat schimbarea în viața ei au început s-o ia în răs. „Roagă-te Dumnezeu tău se te scoată de aici, dacă El există” – erau voci care se azeau din toate părțile.

Într-o zi, trecând pe lângă un cadru militar al penitenciarului, despre care aflase că are băiețelul grav bolnav și fără speranță de vindecare, ea a îngenuncheat la picioarele lui, pe culoar, și s-a rugat pentru băiețel. Ofițerul nedumerit la început și uimit de îndrăzneala ei, a ascultat rugăciunea până la sfârșit. A doua zi, ofițerul a venit cu vestea că băiețelul a fost salvat ca prin minune. „Dumnezeu tău, căruia te rogi, ți-a ascultat rugăciunea”, a fost scurta constatare, dar plină de semnificație, ce a produs o răsturnare a valorilor în inima acestui tată.

„Ei, acum roagă-te la Dumnezeu să te scoată de aici”, continuau aceleași voci care, probabil, nu știau ce cer. După șase ani, procesul s-a rejudecat și minunea s-a produs: a fost repusă în libertate. Ascultă Dumnezeu rugăciunile? Cu siguranță! Astăzi, această femeie se află pe calea cea bună.

Eugenia Gheorghijă, Tg. Mureș

Fanfara, o preocupare pentru tinerii din Moldova

Situată în frumoasa Bucovina, comunitatea Moldova din județul Suceava a împlinit de curând 80 de ani de existență. În contextul actual, când tot mai mulți tineri sunt atrași de fascinația seducătoare a plăcerilor veacului acestuia, tinerii comunității noastre au găsit o preocupare care îi ține departe de stricăciunea din afară.

Sub îndrumarea fr. Moroșan Gabriel, un grup de 12 tineri învață să cânte la fanfară. Băieții și fete între 10-18 ani își însușesc cu bucurie tainele muzicii. Orele îndelungate de repetiție sunt răsplătite prin programele muzicale la care tinerii participă cu plăcere. Numai în anul acesta, ei au cântat la Izvoarele Sucevei, Benia, Chiril, Vatra Dornei și Argel. În luna februarie, când comunitățile Paltinu și Argel au avut ocazii de prezentare a Cuvântului, fanfara s-a împărțit în două, susținând partea muzicală în fiecare seară, la ambele comunități. De asemenea, ocaziile de înmormântare sunt momente când tinerii răspund favorabil solicitărilor, iar sunetele alămurilor aduc multă mângâiere familiilor îndoliate.

În vara aceasta, o parte dintre ei urmează să cânte la propria lor „înmormântare” – de data aceasta în apa botezului. Pentru aceste experiențe și pentru multe altele menționate doar în cărțile din ceruri, dăm slavă lui Dumnezeu.

Iuliu Varadi, pastor, Câmpulung Moldovenesc

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventisr.ro

SCRISORI

Stimată redacție,
Citind articolul „Timpul alegerilor” din *Curierul Adventist* din martie 2005, pentru întregirea adevărului istoric, aș dori să atrag atenția asupra faptului că în 1951 nu a fost o adunare generală electivă, la nivelul Uniunii, în adevăratul sens al cuvântului. Alegerile de atunci nu se pot identifica cu nici unele. De asemenea, aș dori să spun că printre președinții de Uniune au fost și fr. Petre P. Păunescu (1927-1932) și fr. Pavel Crișan (1958-1965). Prin adunări generale electivă normale, la nivelul Uniunii, eu înțeleg felul în care s-au desfășurat cele dintre anii 1920-1936, și apoi cele de după 1990. Alegerile din perioada comunistă au fost cu totul altfel, prin înrăurirea influenței străine de interesele bisericii noastre. Cei care suntem în vârstă știm bine că ceea ce a fost în 1951 n-a fost identic cu nici una dintre toate celelalte adunări generale.

Vasile Coja, pastor pensionar

Vă mulțumim, stimate fr. Coja, pentru dorința dumneavoastră de a întregi adevărul istoric. Articolul amintit nu a avut ca intenție clarificări cu privire la adevărul istoric, ci doar să prezinte câteva date importante din viața Bisericii Adventiste din România și, în mod special, să identifice acele adunări generale consemnate în documentele oficiale ale bisericii. Am dori în același timp să subliniem faptul că datele care au fost oferite în acel articol au fost culese din *Curierul Adventist* de la acea dată.

Redacția

PĂZIȚI-VĂ DE COD!

Bruce Manners

Nu ți se întâmplă prea des să deschizi un best-seller și să citești: „Langdon spune că ‘la început, creștinătatea păzea Sabatul iudaic, adică sâmbăta, însă Constantin l-a schimbat pentru a coincide cu ziua în care păgânii se închinau Soarelui’” sau „Până în zilele noastre, majoritatea credincioșilor participă la serviciile religioase duminicale, fără să aibă habar că prezența lor acolo are de-a face cu tributul săptămânal plătit zeului Soare, păgân, anume duminica.”?

Da. Aici avem o recunoaștere populară a ceea ce adventiștii de ziua a șaptea susțin de mai bine de un secol. Citatul este din *The Da Vinci Code*, prima carte care, după numai o săptămână de la lansare, a ajuns pe primul loc în prestigiosul top al celor mai vândute cărți, realizat de publicația *New York Times*. Făcând concurență cifrei de vânzări înregistrate de seria *Harry Potter*, cartea are toate șansele să câștige titlul de romanul cel mai bine vândut din toate timpurile. Totodată, ea a tras după sine, în topul best-seller-urilor din prima parte a anului 2004, alte trei cărți predecesoare, purtând aceeași semnătură.

Fără îndoială, recunoașterea adevărului schimbării zilei de închinare, larg acceptate printre creștini, va aduce un număr mare de oameni la ușa bisericilor adventiste, sâmbătă dimineața. Și cu atât mai mult, dacă acest adevăr va fi prezentat în filmul care este turnat.

Ei bine, nu se va întâmpla așa, pentru că declarația despre Sabat

apare ca element probatoriu pentru dovedirea unei ample conspirații în sânul creștinătății. Raționamentul sună în felul următor: păzirea duminicii de către creștini constituie o dovadă a caracterului fraudulos al creștinismului, prin faptul că ziua în care majoritatea creștinilor se închină nu este ziua în care se închinău și primii creștini. Personajele cărții prezintă păzirea duminicii drept una dintre „dovezile” acestei mușamalizări de către cei cu autoritate în perimetrul creștin.

Nu există nici cea mai mică intenție de a susține că sâmbăta este adevărata zi de închinare sau măcar o zi potrivită pentru închinare, ci mai degrabă se urmărește retrogradarea creștinismului.

Am putea vorbi despre adevărul despre Sabat, însă, în veacul nostru postmodernist, noțiunea de adevăr nu mai înseamnă cine știe ce. Oamenii caută spre ei înșiși pentru a găsi adevărul. Așa cum observa Jim Leffel, „postmoderniștii cred că adevărul este creat, iar nu descoperit”.

Potrivit izvoarelor istorice, afirmația despre Sabat este corectă. Însă, în gândirea populară curentă, cel puțin în cadrul societății occidentale, aceasta trebuie „absorbită”, asimilată, mai înainte ca să poată fi considerată drept adevăr. Astfel, răspunsul individului poate fi: „Dacă Sabatul ți se potrivește, este parte din adevărul tău și bun pentru tine – dar nu te aștepta ca și eu să-l includ în adevărul meu.”

În același context, pe lângă afirmația despre Sabat, mai apare una care dezvăluie „ironia fundamentală a creștinismului! Biblia, așa cum o știm noi astăzi, nu este decât colajul

întocmit de către Constantin cel Mare, împăratul roman păgân.”

Poftim!! Chiar și cei cu minimum de perspectivă asupra istoriei creștine și a sumei canonului biblic (cele 66 de cărți ale Sfințelor Scripturi) își vor da seama de falsitatea acestei afirmații. Ba mai mult, cititorul creștin nu va putea rămâne cu totul impasibil la informațiile eronate prezente în carte și la așa-zisele tentative de mușamalizare a „adevărului” adevărat.

În concluzie, nu vă grăbiți să contramandați proiectele evanghelistice, în ideea că mulțimi de oameni vor curge spre bisericile adventiste, fiecare purtând sub braț exemplarul personal din *The Da Vinci Code*. Indiferent de documentarea întreprinsă în prealabil, Brown s-a bazat pe interpretări extrem de liberale ale istoriei și teologiei creștine sau poate chiar pe propriile interpretări, pentru a-și urzi intriga, dar care nu constituie o călăuză de încredere.

Dan Brown este un scriitor talentat, iar modul în care folosește știința și religia rezultă într-o combinație fascinantă (o combinație naturală, s-ar părea, cu unul dintre părinți, profesor de matematică, premiat, iar celălalt, interpret profesionist de muzică sacră). Ca atare, ne așteptăm ca lucrările sale viitoare să furnizeze material vrednic de a face conținutul unui citat.

Totuși, acest material trebuie folosit cu prudență. De exemplu, într-un alt roman semnat de Dan Brown, *Angels and Demons*, apare o serie de afirmații cu privire la rolul religiei și al științei. Discursul înfocat al unui preot catolic prezintă argumente convingătoare pentru însemnătatea religiei. Din nefericire însă, preotul se dovedește a fi nebun, asasinându-l pe papă și plănuiind moartea a patru cardinali, ceea ce nu prea îl așază într-o lumină favorabilă.

Este important de reținut că documentarea extensivă, pe care Dan Brown o întreprinde preliminar scrierii romanului său, nu îl califică drept resursă „comestibilă” sau de încredere. Concluzia este următoarea: Dan Brown scrie ficțiune.

*Bruce Manners, pastor,
Biserica Avondale College, Australia
Traducere: Cristina Ruță
RECORD, august 2004*

INVESTIȚII ÎN EDUCAȚIE!

VALERIU PETRESCU

Trăim într-o societate care promovează pe toate căile investițiile. De la cele banale: electrocasnice, autoturisme, terenuri sau imobile, până la cele mai elaborate, cum ar fi investițiile financiare sau de portofoliu. Desigur că cea mai mare parte dintre noi nu avem preocupări în acest domeniu decât la nivel strict utilitar. Suntem oarecum la limita satisfacerii decente a nevoilor elementare de hrană, adăpost și îmbrăcăminte. Prea puțini dintre noi au surplusuri de bani care să-i determine să se gândească la modalități de a-i investi. Totuși, într-un fel sau altul, fiecare încercă „să pună un ban deoparte”.

M-am gândit mai serios la aceste lucruri duminică, 8 mai a.c., când m-am trezit în mijlocul unei adevărate mări de copii și tineri veniți din toate colțurile țării, ca să participe la olimpiada de religie - faza națională. Curtea Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București era și mai plină decât de obicei. Peste 260 de copii și de tineri, însoțiți de pastori și părinți, făceau ca atmosfera să fie efervescentă. Și atunci un gând

care mă urmărește de mai mult timp mi s-a cristalizat în minte: Ce investiție extraordinară poate fi aceea în educarea copiilor și a tinerilor bisericii!

De-a lungul timpului, am cunoscut familii care au considerat prioritară educația copiilor. Uneori, părinții erau oameni de condiție modestă, care se luptau din greu să facă față cerințelor vieții. Totuși, dorința de a-și vedea copiii ajunși la un nivel de educație cât mai înalt îi determina să facă adevărate sacrificii pentru a le oferi tot ceea ce omenește era posibil pentru realizarea acestui țel. Am cunoscut, de asemenea, copii din familii cu resurse limitate, care s-au străduit, au muncit din greu, s-au dedicat formării lor ca oameni, au învățat cu o dorință plină de sete, ajungând oameni deosebiți.

Din păcate, am cunoscut și oameni care, orbiți de bunăstarea care i-a copleșit pe neașteptate, au socotit că singurul lucru care are valoare sunt bunurile materiale pe care le poți afișa cu ostentație și care, credeau ei, le oferă tot ceea ce își pot dori de la viață. Nu pot să uit privirea unei fete extrem de talentate și pline de sensibilitate artistică, o elevă care înflorea la contactul cu lumea atât de fascinantă a cunoașterii și pe care părinții au retras-o de la liceu pentru a o căsători. Familia avea o stare materială peste medie și a socotit că educația școlară nu-i va ajuta cu nimic fetei lor. De câte ori mai aud despre ea, îmi aduc aminte ce inteligență strălucită avea, cu câtă sensibilitate reușea să se apropie de Biblie și de alte opere și cât de profund reușea să transpună realitatea în adevărate mici opere literare.

Educația ca datorie față de Dumnezeu

Unii ar putea spune că educația este opțională. Într-un fel este adevărat. Și educația, ca multe alte lucruri, ține de alegerea noastră. Dar aici este ceva mai mult decât atât. Îndrăznesc să spun că educația este o datorie religioasă, este o datorie față de Dumnezeu. Sora White amintește: „Încă din timpuri foarte vechi, credincioșii din Israel acordaseră multă grijă educației tineretului. Domnul dăduse îndrumări ca încă din pruncie copiii să fie învățați despre bunătaea și măreția Sa, așa cum se descoperea mai ales în Legea Sa și cum se vedea în viața poporului Israel [...] În zilele Domnului Hristos, orașul sau cetatea care nu se îngrijea de educația religioasă a tinerilor era socotit ca fiind sub blestemul lui Dumnezeu.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1995, p. 39-40)

Cu atât mai mult astăzi, responsabilitatea unei adevărate educații revine atât familiilor bisericii, cât și bisericii înseși. Când vorbesc despre educație și investirea în ea, mă gândesc la tot ceea ce înseamnă această noțiune. Mulți consideră că educația se rezumă doar la aspectul informativ, la acumularea de cunoștințe. Dar adevărata educație înseamnă mult mai mult decât atât: „Adevărata educație înseamnă mai mult decât a urma o anumită metodă de studiu. Este întinsă. Ea include dezvoltarea armonioasă a tuturor puterilor fizice și a facultăților mintale. Ea învață despre dragostea și frica de Dumnezeu și constituie o pregătire pentru îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor vieții. Educația adecvată

cuprinde nu numai disciplina mintală, ci și cea instruire care va asigura principii morale sănătoase și o comportare corectă.” (*Îndrumarea copilului*, ed. 1995, p. 223)

Sunt copleșit de viziunea atotcuprinzătoare pe care Spiritul Profetic o reliefează privitor la educație. Îngăduiți-mi încă un gând în sensul acesta: „Cea mai înaltă educație este aceea care-i va învăța pe copiii și tinerii noștri știința creștinismului, le va da o cunoaștere a căilor lui Dumnezeu și le va împărtăși lecțiile pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Lui despre caracterul părintesc al lui Dumnezeu.[...] Educația timpurie a tinerilor le formează caracterele atât pentru viața lor seculară, cât și pentru cea religioasă.[...] Acea educație care durează cât veșnicia este aproape în întregime neglijată, ca fiind demodată și nedorită.” (*Idem*, ed. 1995, p. 226-228)

Cred că nu este necesar și nici posibil în cadrul restrâns al acestui articol să accentuez mai mult importanța educației adevărate. Din nefericire, astăzi societatea pare să fi transferat aproape în întregime responsabilitatea educației doar asupra școlii. Părinții sunt condiționați să creadă că singura lor datorie este să muncească din zori și până în noapte, ca să facă bani pentru a-și putea trimite copiii la cele mai vestite școli. Datoria proprie a părinților este eludată și tot mai mulți dintre aceștia par să se simtă comod în această fugă de responsabilitate. Biserica, pe de altă parte, pare să se preocupe de orice altceva decât de educația celor pe care Mântuitorul îi numea „mielușei”.

Educația adventistă

Acele entități ale societății care au înțeles potențialul enorm al educației au investit masiv în acest domeniu și au reușit să scoată un profit enorm pe termen lung. Companiile comerciale de succes investesc procente importante din resursele lor în educație. Formarea continuă a personalului este o investiție care se bucură de fonduri considerabile. Îmi răsună în urechi un ecou mustrător: „Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii.” (Luca 16,8 u.p).

De ce-ar fi mai înțelepți cei din zona afacerilor, de ce aceia care au o cunoaștere limitată a lui Dumnezeu să fi descoperit acest resort care este educația, iar noi să nu beneficiem de întregul lui potențial? Este adevărat că, pe plan mondial, Biserica Adventistă are un sistem de educație foarte întins: 5.500 de școli, colegii și universități, cu peste 47.000 de profesori care instruiesc peste 1 milion de elevi și studenți, în 100 de țări ale lumii. Dar cifrele acestea impresionant pălesc atunci când încep să le caut corespondentul aici, aproape de noi.

Este adevărat că avem un Institut Teologic la Cernica, dar acesta este departe de a-și fi atins potențialul. Există de ani buni trei licee adventiste în Cluj-Napoca, București și Craiova, dar câți dintre liceenii din familii adventiste beneficiază de aceste oportunități? Au început să apară două-trei școli primare, dar știți vorba românească ce spune atât de plastic: cu o floare nu se face primăvară... și nici cu două-trei. Avem Școala Sanitară „Dr. Luca” de la Brăila, dar, la cât de multă nevoie de alinare există în țara noastră, parcă ar fi loc și nevoie de mai mult. Sigur, există câteva mici grădinițe, dar, când trec pe străzile Bucureștiului și văd mai la tot pasul noi și noi grădinițe apărând ca peste noapte, parcă mă cuprinde dorul ca biserica noastră să ofere câtor mai mulți copii, adventiști și neadventiști, din bogăția pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o.

Societatea românească a dobândit suficientă maturitate, ca să înceapă să dea atenție unei educații diversificate, în care bisericele au un loc ce nu poate fi ocupat de alte structuri. Holdele sunt coapte, gata de seceriș! Tot mai mulți părinți neadventiști sunt atrași de școlile noastre, fiindcă, în ciuda unor lipsuri, acestea oferă siguranță, moralitate, seriozitate și eficiență. Să fie oare fiii luminii mai puțin înțelepți?

Ne plângem uneori că nu ne mai putem înțelege cu propriii noștri copii, care, ajunși la adolescență, par să ne scape din mână. Ne lamentăm că tinerii din bisericile noastre „nu mai sunt ca pe vremuri”. Poate că avem dreptate. Dar lamentarea nu slujește la nimic. Este timpul să investim în educație! Este timpul ca principala preocupare a părinților conștienți să fie formarea pentru viața veșnică a propriilor lor copii. Este timpul ca bisericile să se gândească să înființeze o grădiniță, pentru ca văzând roadele acestui tip de investiție minimă să aibă curajul să adauge grădiniței o mică școală primară.

Am constatat că în acele țări în care educației i se acordă importanța cuvenită, biserica crește constant, este vie și are prestigiu în societate. Trebuie să fie o legătură directă între cele două! Nu degeaba cuvântul inspirat spune: „Cunoașterea înseamnă putere, dar ea este o putere spre bine numai asociată cu adevărata sfințenie.” (Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, ed. 1997, p. 34). Ne dorim cu toții putere pentru a încheia lucrarea lui Dumnezeu. Această putere ne este oferită și pe calea educației.

Îmi stăruie în minte figurile uimite ale părinților neadventiști care nu mai terminau să se minuneze de ce au fost în stare să învețe copiii lor doar într-o săptămână, participând la vreo școală biblică de vacanță. Nu pot să uit cum, imediat ce începea vacanța de vară, părinți neadventiști din jurul comunității Labirint veneau să-și înscrie copiii la grădinița bisericii. Să fie oare fiii luminii mai puțin înțelepți? Nu cred!

Nu teaurizați resursele, investiți-le... în educație!

Dragi părinți, nu vă lăsați manipulați de falsele valori ale societății. Mai presus de orice, investiți în educația copiilor dumneavoastră. Oferiți-le acel tip de educație pe care Dumnezeu îl socotește a fi cel mai bun. Nu considerați criteriile societății de cotare a școlilor ca fiind infailibile. Criteriile lui Dumnezeu sunt cele adevărate. Nu vă lăsați amăgiți de vocile celor care pleacă urechea doar la lucrurile rele. Școlile adventiste nu sunt perfecte, dar, credeți-mă, sunt tot ce poate fi mai bun într-o societate pătrunsă până în măduva ei de putreziciune.

Stimați frați pe care Dumnezeu v-a pus să păstoriți turma Sa – unul peste o mie, altul peste o sută, altul, poate, doar peste o grupă de zece: gândiți-vă că asupra dumneavoastră apasă răspunderea plăcută de a da o direcție tinerei generații. Oferiți-le posibilitatea să poată învăța într-o grădiniță adventistă, dați-le ocazia să învețe cititul și scrisul cu cel mai important cuvânt – Dumnezeu – într-o micuță școală adventistă. Asociați-vă cu alte comunități din împrejurimi și rugați-vă ca Dumnezeu să deschidă „conturile” cerului pentru ca un astfel de proiect să fie posibil.

Stimați frați pe care Dumnezeu v-a binecuvântat cu știința de a face bani, nimic nu poate fi mai rentabil decât o investiție în educație. Aveți ocazia să vă asociați la cea mai nobilă lucrare, aceea de a forma oameni pentru societate și, mai ales, pentru societatea îngerilor. Oamenii cu adevărat importanți își au numele scrise pe un edificiu de educație, iar oamenii foarte importanți își au numele scrise în inima celor pe care i-au ajutat să capete adevărata educație. Investiți în educație!

Valeriu Petrescu, director,
Departamentul Educație, Unirea Română

În Casa Domnului

M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în sfântul locaș al lui Dumnezeu, și am luat seama... (Ps. 74, 16.17)

ALINA BADEĂ

Probabil că mergerea la Casa Domnului are pentru fiecare om o semnificație aparte, individualizată prin trăirile sale subiective. Mi s-a întâmplat uneori să adun toată săptămâna atâta oboseală, încât, în prag de Sabat, să simt că nu mai am putere să particip la serviciul de închinare din comunitate și să prefer câteva momente de părtășie numai cu Domnul, înainte de mult râvnita odihnă a Sabatului.

În ocaziile în care mi-am învins „neputința” de a mă mai urni de acasă, am înțeles cât de mult aș fi pierdut, dacă nu aș fi participat la respectivul serviciu divin.

Un mare dirijor afirma că, oricât de bine ar fi realizată din punct de vedere tehnic, o înregistrare nu poate reda „atmosfera” concertului în sine, a muzicii care se naște înaintea ascultătorului, pentru el, acolo în sală, din instrumentele și suflutele celor din orchestră, din mâna, din mintea și inima dirijorului.

Am simțit cumva lucrul acesta ascultând înregistrarea unei predici care m-a impresionat profund, în cadrul unui serviciu divin. Înregistrarea, bună ca realizare tehnică, n-a avut suflul de viață care a existat în momentul rostirii acelor cuvinte. Mi s-a părut veștedă, ca o floare presată; săracă și puțină, ca o fotografie alb-negru, care încearcă să „îmortalizeze” revărsări de culoare și lumină, cascada unui râs plin de voioșie sau căldura unui moment de bucurie.

Participarea la un serviciu divin în Casa Domnului este altceva decât audierea sau vizionarea unei casete acasă, stând comod în fotoliu. Deosebirea o simt foarte bine cei care, având rude foarte apropiate, aflate la mare depărtare, primesc din când în când fotografii, casete video sau telefoane. Sunt bune și acestea, dar nu umplu golul, nu satură, ci doar alină puțin dorul. În timp, lucrurile „se mai așază”, spunem noi. Adică omul se obișnuiește cu situația, cu depărtarea. Din păcate, așa se întâmplă și în cele spirituale, și obișnuința aceasta se instalează chiar mai repede. La fel ca stomacul, și sufletul ajunge să se învețe să se descurce cu ce și cu cât i se dă.

Venirea la Casa Domnului este mai mult decât un act de prezență, este participare, implicare, părtășie în cel mai frumos sens al cuvântului. Cuvântul vieții este frânt și oferit inimii să fie gustat și asimilat, să devină viață. Participarea este o experiență personală, trăită diferit, dar tot bogat, de fiecare – într-un fel de cel care slujește și primește prin aceasta binecuvântarea sa specială, și în alt fel de cel care este slujit și primește și el o binecuvântare – pe cea pregătită pentru inima lui deschisă. Uneori, primește chiar mai mult decât spera.

Îmi amintesc de un Sabat în care eram obosită fizic, dar mai ales sufletește. Legătura mea cu Dumnezeu se subție în ultima vreme și îmi era greu și rușine parcă să încerc să o înnod cumva. Poate cunoașteți sentimentul. Ar fi trebuit să mă opresc pur și simplu și să mă rog, dar parcă nu puteam. Nu am găsit nici momentul și nici locul potrivit. În Sabatul acela, aveam oaspeți și ei și-au dorit să mergem la o altă comunitate, să-l asculte pe un pastor cunoscut pentru darul deosebit de a vorbi și pentru soliile însuflețitoare. Eu îl mai ascultasem, iar în momentul acela îmi era totuna. Aveam impresia că Dumnezeu nu are de ce să-mi mai spună mie ceva anume. Cel mult, să mă mustre, să-mi dea o avertizare, și nu eram deloc dispusă să primesc așa ceva.

Când am ajuns, formația urcase la amvon. Surpriză! Urma să vorbească nu cel pentru care veniserăm, ci un student de la seminar. Îl cam cunoșteam pe tânăr și mi-am închipuit că va urma o predică modestă, de începător. Așteptarea părea să mi se confirme. A început cu o ilustrație pe care o mai auzisem de două ori, o și citisem – cea cu urmele duble pe nisip. Ghem de nemulțumire și răzvrătire, încercam să anticipez cumva ce va urma, pentru că lucrurile pe care le spunea în momentele acelea îmi erau prea cunoscute. Și totuși, era ceva deosebit. Parcă glasul. Tonul vocii nu era cel pe care îl cunoșteam, ci altul decât cel pe care-l auzisem până atunci. Avea ceva liniștitor. Impresia de la început, că îl cunosc pe vorbitor și știu ce va urma, s-a topit. Brus, mi-am dat seama că acolo

vorbea altcineva. Am simțit prezența Stăpânului Casei. În față, la amvon, era tânărul cunoscut, care spunea cu glas domol istorioara cunoscută. Dar prin el, vorbea Domnul Isus. Îmi vorbea mie. „Atunci te-am ținut în brațe. Sunt numai urmele Mele, pentru că tu erai la Mine în brațe”. În clipa aceea, m-am simțit ca un copil rău, pe care mama sau tata îl ia în brațe să-i arate că îl iubește, să-l treacă peste un obstacol, să-l ferească de o primejdie, iar el plânge și dă din picioare să fie lăsat jos.

A fost o experiență deosebită, pe care n-am uitat-o, deși au trecut mai bine de douăzeci de ani. Acolo, în casa Domnului, El a binevoit să mi Se descopere când aveam cea mai mare nevoie, în felul în care aveam nevoie și m-a făcut să înțeleg că aștepta să-L las să înnoade El relația pe care o stricasem eu prin neglijență. Mi-a arătat că a fost tot timpul lângă mine. Mai mult, m-a purtat pe brațe, iar eu mă zbăteam să fug și să mă descurc sau... să mă încurc și mai rău singură! Când, de fapt, de El aveam nevoie mai mult decât de orice. Trebuia doar să intru în sfântul locaș al Lui Dumnezeu ..., ca să înțeleg.

Chiar de curând discutăm într-un grup de prieteni despre prezența sau absența de la serviciile divine și cineva și-a amintit cuvintele unui pastor care spunea că Dumnezeu este cu noi acasă toată săptămâna, dar, dacă suntem sănătoși și rămânem acasă în Sabat, El nu stă cu noi acasă. În Sabat, El este în Casa Lui, și dacă vrem să fim cu El, trebuie să mergem noi la El acasă.

Cu câțva timp în urmă, am recitit capitolul despre valdenzi din *Tragedia Veacurilor*. „Ei Îi mulțumeau lui Dumnezeu, care le rânduia un azil față de ura și cruzimea oamenilor. Se bucurau de libertatea pe care o aveau de a se închina înaintea Lui... De pe stâncile cele înalte ei cântau laude lui Dumnezeu.” (p. 63-64, ed. 2000)

M-am gândit la noi, la mine, și am descoperit ce stăpân aspru îmi sunt și cum îmi limitez uneori libertatea de a mă închina, umplându-mi până la refuz programul zilei cu altele.

Am avut ocazia să văd, „la ei acasă”, în „patria valdenzilor”, la Torre Pelice, o peșteră despre care se știe că a fost folosită ca loc de adunare. Îmi

amintesc cum, mergând pe cărarea îngustă, mă întrebam dacă în adunarea aceea erau și bătrâni și dacă ei veneau de fiecare dată când erau serviciile de închinare. Mă întrebam cum veneau când era ploaie sau zăpadă – și în zonă, nu sunt fenomene neobișnuite, nici rare. Ca să intrăm în peșteră, trebuia să ne încovoieim binisor. Lipsea o scară cu trepte late – se putea călca, dar cu atenție, pe niște pietre, ca să cobori. Peretele nu era vopsit cu lavabilă, dar era menținut umed în mod natural. După ce am trecut de „holul” de la intrare și am coborât cu grijă, ni s-a deschis brusc înaintea ochilor „sala”, cu un „horn” pe unde vine lumină de afară și mănunchiul de raze cade pe un loc ce a fost, probabil, amvon.

Am înțeles de la localnici că se adunau aici până la două sute de oameni. M-am întrebat unde și cum stăteau. Noi ne plângem de scaunele incomode, de lipsa sau de existența instalațiilor de aer condiționat și cred că nu ne dăm seama că problema nu este aerul, ci respirația, respirația sufletului. Mă întrebam cum va fi fost bucuria lor – bucuria „libertății” de a intra într-o peșteră ca să se roage împreună și să cânte laude lui Dumnezeu. Nu le-ar fi fost mai comod acasă? Doar aveau și Scripturile, pe care și le copiau singuri, pe care le învățau pe dinafară de când erau mici.

Noi avem săli mari – vineri seara și în Sabat după-amiaza se dovedesc a fi chiar prea mari – luminoase, cu scaune confortabile, dar așezate rău. Nu sunt destule la margine și mai în spate. Mijlocul de rând și rândurile din față dau impresia de limitare a libertății de a ieși mai repede. La masa din casa lui Simon, Domnul Isus i-a făcut niște reproșuri delicate gazdei, care nu-L onorase așa cum se cuvenea. Dacă ar fi prezent fizic între noi, la adunare, oare ce ar avea de spus despre felul cum Îl onorăm noi? Oricum El este prezent, prin Duhul Sfânt între noi, dar și în noi, deschizând mintea.

Când studiez lecțiunea acasă sau în familie, uneori înțeleg niște lucruri, mă bucur și abia aștept să le împărtășesc și grupei, la Școala de Sabat. Dar acolo, descopăr mult mai multe. Fiecare spune ce a descoperit el nou și important în lecție și mai deschide o fereastră de

înțelegere minții mele, se mai face o cărare de lumină, se fac legături noi cu lucruri învățate mai înainte.

Există o bucurie a studiului împreună, a cântatului împreună, a rugăciunii făcute împreună. Uneori, nu mai simțim această bucurie. Ne plângem că nu mai este dragoste, că nu mai este căldură în comunitățile noastre. Vorbim cu nostalgie despre începuturi, despre vremea când existau în biserică și bucurie, și evlavie, și zel misionar.

Și totuși, pentru cine vrea să vadă, să simtă, Casa Domnului este și în zilele noastre un loc unde se petrec minuni. Cineva a avut puterea să povestească o astfel de experiență.

Avusese un necaz și simțea cum este evitat în adunare. În momentul în care ar fi avut mai multă nevoie de un zâmbet, de un cuvânt bun, de o mână întinsă, chiar cei care aveau față de el datorii de suflet, și nu numai, îl ocoleau. Se simțea străin și însingurat. Dar, într-un Sabat, a înțeles și a rețrăit minunea despre care am învățat de curând la Școala de Sabat – vindecarea omului cu mâna uscată. După o perioadă de tăceri încrâncenate și grele, de evitare a întâlnirii privirilor, el, cel rănit, a simțit cum Isus îi spune ca omului de pe vremuri: „Întinde-ți mâna! Întinde tu mâna primul!” Și mâna s-a făcut sănătoasă. S-au vindecat și inimile. Și a lui, și ale celorlalți.

Domnul Isus este prezent „după obiceiul Său” în fiecare Sabat, în comunitate. Și ne așteaptă să ne vindece mâinile, inimile, ochii, să ne elibereze poate de teama de a sta prea aproape de amvon sau prea în față, de sindromul „lăsați-mă pe mine în colțul meu”, de dorința de a ieși repede... Dacă venim în Casa Domnului, avem atâtea de înțeles!

Cred că așteptarea revenirii Lui înseamnă și așteptarea întâlnirii cu El în cele mai bune condiții pe care le putem avea acum aici, pe pământ, în ziua specială în care El ne onorează într-un mod special cu prezența Sa, în Casa peste care este chemat Numele Său. El ne așteaptă de fiecare dată cu binecuvântări noi. E păcat să le pierdem!

Alina Badea,
Comunitatea Labirint, București

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA...

TEODORA GORAN

„Evangelhia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24,14)

Ca așteptători ai revenirii lui Isus ne îndreptăm adesea atenția asupra acestui verset și dorim împlinirea lui grabnică. Este minunat. Așa să fie! Dar, pentru ca această dorință să devină o realitate iminentă, Dumnezeu ne cheamă – pe mine și pe tine – să ducem Evangelhia celor care nu o cunosc. Crezi că întârzierea ta în a răspunde acestei chemări divine determină întârzierea revenirii Lui? Dragostea Lui este la fel de mare față de toți semenii tăi și El dorește ca „nici unul să nu piară”.

Sora mea și fratele meu în Hristos, a cui este inima ta astăzi? Cine te motivează la acțiune și în ce direcție? Pe câți dintre semenii tăi ți-ai propus să-i ajuți azi să-L descopere pe Mântuitorul? La câte dintre plăcerile, treburile și urgențele tale ești dispus să renunți pentru a merge acolo unde este nevoie de tine? Câte dintre talentele cu care Creatorul te-a înzestrat le folosești în slujba Lui? Ești convins că te afli în locul în care Dumnezeu vrea să fii și că faci lucrarea pe care El vrea să o faci? Ai accepta să fii ucenicul Său? Iată atunci misiunea ce ți se încredințează și, o dată cu ea, și fângăduința reușitei depline: „Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile... și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28,19-20)

Cum să ajungem însă la „toate neamurile”, mai precis la inimile lor?

„Numai metoda lui Hristos va avea un succes real în încercarea de a ajunge la inimile oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi, le-a spus: 'Urmași-Mă!'" (Ellen White, *Divina Vindecare*, p. 143)

Ce bine mai mare le-am putea dori oamenilor decât acela de a fi restatormiciți, vindecați din toate punctele de vedere: fizic, mental și spiritual. Suferința crescândă a lumii noastre se datorează păcatului. Acesta trebuie îndepărtat din viața fiecărui copil al lui Dumnezeu. Pentru a ajunge la inimile oamenilor care nu conștientizează nevoia de eliberare din păcat, Dumnezeu ne-a învățat să folosim brațul drept al

Evangelhiei: lucrarea misionară medicală. Învățându-i pe oameni să respecte principiile divine ale unui stil de viață sănătos, suferințele lor vor fi alinate, iar mintea lor va deveni mai clară, mai pregătită să răspundă apelurilor Duhului Sfânt. Așa cum știm, lucrarea aceasta a luat o mare amploare și în țara noastră, în ultimii ani, prin expoziții, cluburi și tabere de sănătate; prin seminarii pe teme medicale și educative, susținute în diverse instituții și școli; prin standurile de sănătate care oferă mici servicii medicale, împreună cu literatura de specialitate care aduce beneficii temporare și veșnice celor ce o studiază cu atenție.

Cu siguranță, fiecare ucenic adevărat al lui Hristos încearcă să facă lucrare misionară acolo unde își desfășoară activitatea zilnică. Dar chemarea divină răsună încă: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii...”

Uși nenumărate se deschid în jurul nostru, iar invitația ne este adresată să intrăm și să aducem lumina unei vieți mai bune oamenilor care trăiesc în tunericul păcatului și al urmărilor lui. Dar nu putem face față tuturor solicitărilor doar cu o mână de lucrători. Este nevoie de mult mai multe persoane consacrate, care să investească timpul, energia și resursele lor în cea mai nobilă lucrare, dovedind astfel că așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă acasă, la Tatăl. Dacă nu noi, ca slujitori ai lui Hristos în biserica rămășiței, suntem chemați să răspândim lumina ce ne-a fost încredințată, atunci cine? Dacă nu acum, în ultimele clipe de har, atunci când? Ce ne mai reține să răspundem chemării? Va veni timpul când ușile se vor închide, și atunci vom lucra cu eforturi mult mai mari și cu regrete pentru ocaziile pierdute.

Clubul de sănătate de la Pucioasa

Haideți acum să arătăm simpatie față de cei care ne înconjoară, să ne amestecăm printre oameni, să-i căutăm acolo unde sunt, să ne coborâm la nivelul lor și să le slujim. Să venim în întâmpinarea nevoilor lor. Ai vrea să experimentezi bucuria de a-ți invita doi - trei prieteni la clubul de sănătate din localitatea ta și să-i sprijini, prin rugăciunile și relația ta de prietenie, să facă pași siguri pe drumul cel bun? Există o asemenea activitate în zona în care locuiești, mai precis întâlniri săptămânale sau bilunare, în care se învață secretele unui stil de viață sănătos? Dacă da, nu întârzia să mergi acolo cu prima ocazie. Sună-ți prietenii și roagă-te ca ei să răspundă invitației. Vei fi fericit și tu, și ei. Dacă nu ești convins de aceasta, întreabă-i pe cei care au deja această experiență, pe frații și surorile de la Pucioasa, Tulcea și Câmpina, pe cei din București și din județul Constanța, pe cei din Moldova, de la Botoșani, pe cei din Banat, de la Oravița, pe cei de la Cluj și de la Târgu Mureș și din toate celelalte locuri. Oamenii nu vor să se mai despartă de aceste ocazii speciale și de prietenii lor care îi uimesc prin bunăvoința și dragostea de care dau dovadă. Se simt atrași de Mântuitorul care stă în spatele fiecărui ucenic al Său și vor să afle tot mai multe lucruri pe care să le pună în practică în viața lor.

Poate că îți dorești această experiență, dar nu au fost organizate astfel de întâlniri pe termen lung în zona ta. Nu considera aceasta ca fiind o scuză pentru neimplicare. Este momentul să te pleci pe genunchi și să-L rogi pe Domnul să te folosească pe tine pentru a porni această activitate. Ia legătura cu responsabilul lucrării misionare medicale din comunitatea ta, din conferința ta, și faceți planuri împreună. Formați o echipă și fiți gata să urmați sfaturile și metodele de lucru ale Mântuitorului. Te asigur că, în felul acesta, te vei apropia de Domnul, dragostea Lui va crește în inima ta și vei dori să fii în permanență un izvor de viață pentru prietenii tăi. Nu amâna, timpul rămas este foarte scurt. Ce poți face azi nu lăsa pe mâine.

Poate că gândul tău se îndreaptă și spre localitățile mai mici, în care nu

există încă reprezentanți ai lui Hristos, dar există cu siguranță suflete sincere care au nevoie de Evanghelie. Roagă-te pentru echipe care să meargă în aceste sate, poate sub forma „Caravanei Sănătății”. Roagă-te pentru lucrători consacrați, dispuși să-și ofere timpul și serviciile lor, și roagă-te pentru resursele necesare, pentru ca acest proiect să devină realitate chiar în vara aceasta. Rugăciunea ta nu va rămâne fără răspuns, pentru că slujim unui Dumnezeu care nu cunoaște limite de nici un fel. Dar El vrea să colaboreze cu tine!

În încheiere, să ne oprim și asupra ultimelor cuvinte din paragraful de mai sus. „Isus le câștiga încrederea oamenilor și apoi le spunea: Urmați-Mă!” Cum le câștiga încrederea? Cuvântul ne spunea că El „îi învăța ca Unul care avea putere...”. Puterea exemplului personal. Ceea ce spunea în cuvinte, putea fi văzut în viața Lui zilnică. Aceasta este cheia succesului pe care mulți dintre noi nu o avem. Încercăm să-i ajutăm pe alții să creadă și să pună în practică ceea ce noi nu practicăm, deși avem lumina adevărului de ani de zile. Dacă este să mă refer doar la aspectul legilor fizice acum, ce putem spune despre trupul nostru, menit să fie templul Duhului Sfânt, dar față de care manifestăm atât de puțină grijă adeseori? Oare în zadar ne-a lăsat Creatorul legile de bună funcționare a organismului? Oare nu sunt ele de o importanță vitală pentru noi?

Nu știu ce gândiți în acest sens, dar cuvântul inspirat spune astfel: „Este în aceeași măsură un păcat să violăm legile ființei noastre pe cât este să încălcăm Cele Zece Porunci” (Ellen White, *Dietă și Hrană*, p. 22)

Sunt sigură că nu este nevoie să amintesc acum pe nume cei opt factori ai unui stil de viață sănătos. Îi cunoaștem, în teorie cel puțin. Dar astăzi este momentul să ne dăm seama că, dacă alegem să ignorăm cu bună știință vreunul dintre ei, zi după zi, conștiința se va toci și va fi ușor să nesocotim și alte sfaturi și

Clubul de sănătate din București

porunci ale lui Dumnezeu. Acesta poate fi motivul pentru care nu te-ai simțit atras până acum de lucrarea misionară medicală. Cum să vorbești altora despre lucruri care nu prezintă importanță în ochii tăi? Și chiar dacă ai vorbi, viața ta vorbește mult mai tare decât cuvintele tale. Gândește-te chiar acum la țintele care poate îți le-ai pus cândva, dar ele au rămas neatinsse, la lumina îmbelșugată care ți-a fost oferită... Ce faci cu ea? Te rog, nu o ascunde sub obroc, ci las-o să-ți lumineze viața și să strălucească cu putere pentru semenii tăi. Vei avea numai de câștigat. Nu asculta minciunile lui Satana prin care îți spune că aceasta îți va limita fericirea și libertatea pe acest pământ. Ai curajul să fii diferit de ceilalți, pentru că tu aparții unei alte lumi și pe aceasta trebuie să o reprezinți. Chiar dacă ți se pare greu să te rupi din lanțul obiceiurilor vechi, nu uita că poți face totul în Hristos care te întărește. Alege-L numai pe El ca Domn al vieții tale în fiecare zi și va fi așa de ușor. Vei fi așa de fericit să spui prietenilor tăi: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos”. Fie ca experiența aceasta să fie a ta chiar astăzi, și astfel Împărăția Lui va veni foarte curând. Amin.

Aceia dintre dumneavoastră care aveți întrebări în ce ceea privește lucrarea misionară medicală, articolele din Curierul Adventist pe această temă sau dorinți să ne relațiați experiențe încurajatoare, trimiteți oțela la adresa: sanataresitemperanta@rdslink.ro sau la telefonul 0744 - 629359. Vă mulțumim.

*Teodora Goran, director,
Departamentul Sănătate și Temperanță,
Uniunea Română*

„Îi ajutam pe oameni, pentru că ne pasă”

Ca răspuns la inundațiile din vestul țării, ADRA România, în colaborare cu Biserica Adventistă, a intervenit cu ajutoare încă din 22 aprilie, oferind asistență pentru aproximativ 500 de familii. După ce în primele zile ADRA a trimis ajutoare finanțate din fonduri proprii, începând cu data de 1 mai, în fiecare zi sosesc în zonă transporturi din diferite părți ale țării. De la Jimbolia, județul Timiș, din Vișeu și Borșa, județul Mureș, din Prahova, din Beckescsaba, Ungaria, au sosit transporturi la Uivar, Pustiniș, Foeni, și mai ales la Gătaia și Ivanda, pentru a-i ajuta pe sinistrați cu daruri în bani și în natură.

Într-un interviu prin telefon, Cornel Roman, directorul ADRA România, din mijlocul apelor din județul Timiș, ne-a asigurat că „ajutoarele distribuite, care sunt în valoare de aproximativ 400 de milioane de lei, constituie doar începutul acțiunii”. În urma apelului lansat în cele peste 1.000 de biserici adventiste, de colectare de ajutoare pentru sinistrații din vestul țării, se așteaptă ca avalanșa transporturilor umanitare organizate de ADRA să se declanșeze abia începând de duminică, 8 mai a.c.

Dacă în prima fază ADRA se concentrează în asigurarea ajutorului de urgență, constând în distribuirea de apă, alimente, saltele, pături, în a doua etapă, după retragerea apelor și stabilizarea situației, se va implica în refacerea culturilor, ajutând la însămânțarea terenului și în construirea de case.

„Este foarte important să-i ajutăm pe oameni acum când sunt în necaz. Aceasta este vocația noastră de creștini. Ne străduim să răspundem cât mai multor nevoi materiale”, a spus Teodor Huțanu, președintele ADRA, „dar ceea ce este cel mai important este să le dăm ocazia să vadă că nu sunt singuri, că suntem lângă ei, că ne pasă de ce li se întâmplă și vrem să fie încurajați prin susținerea noastră”.

ADRA este prezentă în peste 120 de țări și oferă sprijin pentru refacere și dezvoltare, atât pentru individ, cât și pentru comunitate, activitățile ADRA se orientează către persoane din medii religioase și etnice diferite. Informații suplimentare pot fi găsite pe site-ul ADRA România la adresa www.adra.ro

(Viorel Dima / AARC)

România reprezentată la discuțiile avute de președintele Conferinței Generale cu tinerii din Europa

Clara Micu ne transmite: Pe 26 aprilie 2005, m-am bucurat de privilegiul de a reprezenta România în cadrul programului „Let's talk... Europe”. Acest program, care a avut loc pentru prima dată în Europa, s-a desfășurat la Darmstadt-Marienhohe și a fost transmis în direct prin intermediul Hope Channel. Tineri studenți, din peste 12 țări ale Europei, ne-am întâlnit pentru a discuta cu președintele bisericii noastre, pastorul Jan Paulsen.

Întrebările adresate s-au concentrat în exclusivitate pe teme referitoare la situația tinerilor din Biserica Adventistă, la implicarea lor în misiune. În discuțiile preliminare transmisiei în direct, președintele a subliniat faptul că este preocupat în mod profund de biserica pe care o slujește și că este deschis pentru comunicare.

Fratele Jan Paulsen a mai adăugat, adresându-ni-se: „Biserica sunteți voi”. Biserica este constituită din tineri valoroși cu posibilități și talente care, puse la „schimbător”, vor avea rezultate îmbucurătoare, atât în viața noastră, ca tineri, cât și în viața celor din jurul nostru.

Înainte de a încheia acest scurt raport, doresc să-mi aduc la îndeplinire misiunea încredințată, și anume aceea de a transmite din partea familiei Paulsen cele mai bune dorințe de bine pentru familia adventistă din România. Cei care doresc mai multe detalii referitor la acest program pot accesa site-ul www.letstalk.adventist.org (Cristian Modan / AARC)

Ș T I R I

Activități SUP în penitenciarele din Moldova

Oare patimile Domnului Hristos au vreun efect asupra celor din penitenciare? La această întrebare au încercat să răspundă filialele Serviciului Umanitar pentru Penitenciare (SUP) din Moldova, împreună cu grupuri de tineri din comunitățile: Roman (jud. Neamț), Galați și Iași. Astfel, la penitenciarele Bacău și Galați și la Penitenciarul de femei și tineri din Iași, tinerii din comunitățile amintite au organizat programe de muzică și poezie cu tematica „Patimile Domnului Hristos”. La sfârșitul programului, participanții au primit daruri. Aceste acțiuni au fost foarte apreciate de participanți, precum și de conducerea penitenciarelor, de preot și de ofițerii de reeducare.

Ecoul acestora a ajuns și la Vaslui, Botoșani și Târgu Ocna, fiecare centru îmbogățind paleta de sărbătoare cu noi efecte. Așadar, la Vaslui, cei care au realizat programul cu tematica religioasă au fost chiar cei privați temporar de libertate, iar la Botoșani, aceștia au organizat o expoziție cu tematica religioasă cuprinzând: goblen, sculptură și pictură.

(Mihai Enea / SUP Moldova)

Sângele tău poate salva o viață

Sub aceste generic, joi, 20 aprilie, la Centrul de transfuzii din Constanța, a avut loc o acțiune de donare de sânge. Asociația studențească AMiCUS a avut inițiativa organizării acestui eveniment, în colaborare cu ASEF.

Studenții de la AMiCUS au făcut invitații mai multor biserici creștine din Constanța. Cu toate acestea, doar Biserica Adventistă a avut un grup organizat de donatori tineri și adulți, conduși de pastorul Mihai Brașov. Din totalul grupului de circa 30 de persoane, format din studenți de la AMiCUS și credincioși adventiști, doar aproximativ 15 au fost acceptați ca donatori. La conferința de presă organizată la Centrul de transfuzii, au răspuns întrebărilor Ciprian Bărbulescu, președintele filialei AMiCUS din Constanța și dr. Alina Dobrota, directorul Centrului de transfuzii. S-a evidențiat, cu această ocazie, spiritul civic al donatorilor, dorința acestora de a salva viețile celor în nevoie și s-a lansat un apel către populație pentru implicarea în donarea de sânge.

(Roland Paraschiv / AARC Muntenia)

Un vis împlinit

Sâmbătă, 7 mai 2005, a avut loc inaugurarea locașului de închinare al Bisericii Adventiste din Unguriu, județul Buzău. La acest eveniment, din partea Uniunii a participat fr. Viorel Dima, care a prezentat mesajul spiritual, iar din partea Conferinței Muntenia, au participat: fr. Petre Teofil, care, în calitatea de președinte, a rostit rugăciunea de consacrare, fr. Călugăru Eduard, și fr. Romică Sârbu. A mai fost prezent și primul pastor al comunității Unguriu, fr. Mișu Sofronie. Cu această ocazie, o imensă bucurie a trăit fr. Neculai Sturzoiu împreună cu soția sa, Florica, primii adventiști din localitate care au tânjit mai bine de jumătate de veac după momentul în care să vadă o biserică în comuna lor.

(Mihai Marian / AARC Muntenia)

Aniversare

Sâmbătă, 30 aprilie 2005, Biserica Adventistă din Giurgiu a aniversat 80 de ani de la înființarea primei grupe de adventiști. Primul adventist din Giurgiu a fost Dobre Ghicoldă din Gostinu care, între anii 1921-1922, se mută la oraș și începe să spună și altora adevărurile cu care a făcut cunoștință nu cu mult timp în urmă. În felul acesta, în 1925, se formează prima grupă de adventiști, iar din 1928, prima Biserică Adventistă organizată, având ca pastor pe Constantin Munteanu.

Cu această ocazie au participat frații: Petre Teofil, președintele Conferinței și Viorel Dima, ca reprezentant al Uniunii. A fost prezent Tudorel Pasol, pastorul Bisericii Pentecostale din oraș, domnul dr. Gheorghe Samoila din partea Direcției de Sănătate Giurgiu, doamna Julieta Botocan, din partea Consiliului Județean, Direcția de Integrare Europeană, și domnul Vasile Arcanu, redactor-șef la ziarul *Gazeta de Giurgiu*. De altfel, *Gazeta de Giurgiu* a publicat joi, 28 februarie, un articol în care era anunțat evenimentul, iar pe 4 mai, o întreagă pagină din ziar a fost dedicată acestui eveniment în cuvinte foarte frumoase. Articolul face o largă prezentare a Bisericii Adventiste, a doctrinelor ei, cât și a programului festiv din Sabat.

(Dorin Sisu / AARC Muntenia)

O nouă conducere la Școala Sanitară „Dr. Luca”

Școala Sanitară „Dr. Luca” din Brăila are o nouă conducere. Directorul și capelanul instituției este pastorul Marius Necula. Joi, 5 mai 2005, a avut loc comitetul director al Școlii Sanitare „Dr. Luca”, ocazie în care noul director a fost prezentat colegilor și elevilor. Comitetul director a stabilit strategia pentru noul an școlar și pentru activitățile viitoare. La această întâlnire, au participat fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii, fratele Ioan Câmpean, trezorerul Uniunii, și fr. Valeriu Petrescu, directorul Departamentului Educație al Uniunii, iar din partea Conferinței Muntenia, directorul Departamentului Educație și fost director al Școlii Sanitare „Dr. Luca”, Romică Sârbu.

(Roland Paraschiv / AARC Muntenia)

Ilie Sisu (23 aprilie 1934 - 19 aprilie 2005). S-a

născut în comuna Peretu, jud. Teleorman, fiind al șaselea copil al Stanei, unul dintre pionierii bisericii din această localitate. Deseori, în familia lui au găsit găzduire pastorii care, de-a lungul timpului, au păstorit bisericele locale. Pe 17 aprilie 2005, suferă un cumplit accident rutier, în urma căruia încheie călătoria pe acest pământ. Înainte de a suferi accidentul, s-a predat lui Dumnezeu, studiind versetul devoțional din dimineața respectivă: „Dacă doar pentru viața aceasta ne-am pus încrederea, suntem cei mai nenorociți oameni”.

Sorin Boanță (11 iunie 1960 - 21 ianuarie 2005). Născut în București, pe data de 11 iunie 1960, încă din tinerețe încheie legământ cu Domnul și devine membru al Comunității Popa Tatu. Absolvent al Facultății de Construcții, lucrează ca inginer și profesor, implicându-se în același timp în diverse programe de slujire ale bisericii. Pe data de 21 ianuarie 2005, în urma unui infarct, decedează și este condus la locul de odihnă, temporar, cu speranța revederii la revenirea Domnului Hristos.

Apolin Cucu - La vârsta de 74 de ani, fr. Apolin încheie călătoria pe acest pământ pe data de 9 februarie 2005. Născut în localitatea Roșiori de Vede, fr. Apolin Cucu devine membru al Bisericii Adventiste din aceeași localitate, în urma cunoașterii adevărului biblic. Este condus la locul de odihnă, cu speranța revederii la revenirea Domnului Hristos.

Ș T I R I

Bucuria învierii, bucuria sănătății!

Asociația studențească AMiCUS, filiala Cluj-Napoca, în colaborare cu Centrul Clinic de Diabet, Nutriție și Boli Metabolice din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Juliu Hațieganu” din Cluj-Napoca, au organizat, în perioada 28-29 aprilie 2005, campania de sănătate „Bucuria învierii, bucuria sănătății!” Programul s-a concentrat în împărțirea a peste 3.000 de pliante gratuite trecătorilor din centrele supraaglomerate din Cluj-Napoca. Textul pliantelor, formulat de către medicii specialiști nutriționiști, din cadrul instituției mai sus amintite, conține sfaturi în ceea ce privește dieta din timpul sărbătorilor. Accentul cade în mod special pe evitarea exceselor alimentare în general, dar mai ales după perioadele de post. Pliantul conține câteva informații și posibilități de contact ale asociației AMiCUS Cluj-Napoca, prezintă postul de radio „Vocea Speranței” Cluj-Napoca, cu frecvența, timpul de emisie și natura emisiunilor difuzate și sponsorii acestei acțiuni.

(Dragoș Daniel Turturică / AARC Transilvania de Nord)

Slujirea ca o favoare

Serviciul „Slujirea creștină în spitale”, sub coordonarea fr. Vasile Varcuș, a organizat sâmbătă, 30 aprilie 2005, în preajma sărbătorii Paștelui, o acțiune de distribuire a peste 400 de exemplare din cartea *Hristos a înviat* (în limba română și limba maghiară) și a unei cantități de 115 kg de portocale și de banane, în secțiile Pediatriche I și II, Neuropsihiatrie infantilă și Contagioase copii I și II, ale Spitalului Județean Arad.

Toți bolnavii internați, personalul care a fost de gardă, precum și șefii de secție au fost în atenția celor 7 voluntari ai serviciului „Slujirea creștină în spitale”. Pentru aceste momente de sărbătoare creștină, s-au trimis peste 300 de felicitări, voluntarii implicați în desfășurarea acțiunii efectuând mai multe vizite în localitățile din jurul municipiului Arad, unde au împărțit oamenilor speranța adventă.

(Abel Istoc / AARC Banat)

Nu este drept!

- Nu este drept! se smiorcăi Robert.
- Sincer, Robert, cred că acestea sunt cele trei cuvinte preferate ale tale. Le rostești de o duzina de ori pe zi, spuse mama.

- Păi nu este drept să-l ajuți pe Costel la teme, iar mie să-mi ceri să mă descurc singur!

- Dragul meu, Costel este la grădiniță. El nici nu știe să citească încă - trebuie să îi arăt eu ce are de făcut. Și pe tine te voi ajuta, dacă nu reușești singur. Dar ești capabil să rezolvi singur tema aceasta.

- Totuși, nu este corect. Dacă-l ajuți pe el, trebuie să mă ajuți și pe mine, insistă Robert. Trebuie să mă tratezi exact la fel.

Mai târziu, Robert și Costel îl ajutau pe bunicul să lucreze în livadă. Robert căra un balot de fân spre hambar. În spatele său, Costel se lupta cu un alt balot, dar nu reușea să-l clintească. Robert a dus cu bine balotul și s-a întors să-l ajute pe Costel.

- Lasă-mă să-l iau eu! Este prea greu pentru tine.

- Nu! Nu este drept! a strigat Costel. Vreau să îl duc singur. A reușit să târască balotul câțiva pași. În cele din urmă, s-a împiedicat și a căzut pe iarba tunsă. Nu pot! se tânguie el.

- Ba poți, dacă te ajut eu, i-a spus Robert. Uite!

Zicând acestea, Robert a ridicat balotul și l-a îndemnat pe Costel să apuce și el dintr-o parte. În felul acesta, au cărat mai multe baloturi. Costel era foarte țașos, dar Robert știa că el făcuse cea mai mare parte.

Pe când Robert, Costel și bunicul se răcoreau la cișmea, mama s-a întors acasă.

- Se pare că ați făcut ceva treabă. Vine cineva cu mine să luăm înghețată?

- Mai întreb!

Robert și Costel s-au repezit să intre în mașină. Bunicul s-a așezat în față.

- Amicii mei mi-au fost de mare ajutor astăzi. Merită câte un cornet mare de înghețată.

La magazin, și Costel, și Robert au comandat câte un cornet cu porție dublă. Apoi, au ieșit și s-au așezat pe o bancă, să-și savureze înghețata. Bunicul s-a uitat la Robert, care lua ultima înghițitură, și i-a spus:

- Să știi că mă surprinzi.

- De ce? se miră Robert.

- Costel a primit o porție egală cu a ta, însă nu ai protestat și nu ai mai spus că nu este drept. Astăzi v-am urmărit pe amândoi la lucru și știu că ai făcut mult mai mult decât Costel. Ce crezi, e drept să primești aceeași porție de înghețată?

Robert a ridicat din umeri.

- Ei, Costel este de-abia la grădiniță. Nu putea să ridice singur baloturile acelea grele. A muncit cu toată puterea lui, așa că de ce să nu primim aceeași răsplată?

Bunicul zâmbi.

- La fel gândesc și eu. Însă mama mi-a povestit că ai avut niște nemulțumiri despre felul cum se împarte dreptatea prin casă. De aceea credeam că vei urmări ca și Costel să lucreze cât tine.

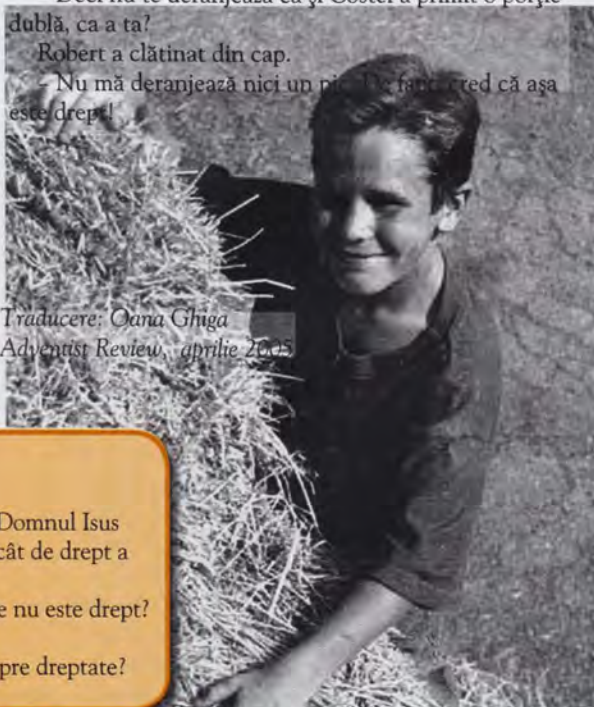
Robert a lăsat privirea în jos.

- Nu, nici chiar așa, a spus el. Acum mi-am dat seama că lucrurile nu pot fi exact egale tot timpul - mai ales că eu sunt mai mare, iar el, mai mic.

- Deci nu te deranjează că și Costel a primit o porție dublă, ca a ta?

Robert a clătinat din cap.

- Nu mă deranjează nici un pic. De fapt, cred că așa este drept!

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, aprilie 2005

Ora familiei

- Cu ocazia altarului familial, citește pilda pe care a spus-o Domnul Isus despre lucrătorii din vie, în Matei 20,1-16. Discutați despre cât de drept a fost stăpânul cu lucrătorii lui.
- La voi în familie, sunt vreodată discuții despre ce este și ce nu este drept? Ce crezi că înseamnă să fii drept cu fiecare?
- Ce crezi că a învățat Robert, personajul din povestire, despre dreptate?

După roade!

TEODOR HUȚANU

„Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui” (Matei 12,33).

Evaluarea autenticității vieții noastre spirituale – atât la nivelul individual, cât și la cel al bisericii – nu poate ocoli testul roadelor: Cât de multe și cât de bune sunt?

Trecerea acestui examen este privită în mod diferit, potrivit cu înțelegerea noastră cu privire la ceea ce înseamnă „rod”. O serie întreagă de activități stau gata să invadeze dările noastre de seamă, ca argument al belșugului de rod: studii biblice, seminarii, campanii, publicitate, participare la programele bisericii, producerea și răspândirea de literatură, organizarea de săptămâni de rugăciune, comitete și instruiți. Evident, această listă ar putea continua, însă nu putem admite că în aceasta constă în realitate, abundența rodului așteptat.

După zile și ani de prezență în livada bisericii, nu este exclus să întâlnești între credincioși și slujitori tendințe spre competiție și polarizare, predispoziție de urmare a vânturilor învățăturilor noi, atitudini lumești, apatie misionară, preocupări nespirtuale, dezacorduri doctrinare. Probabil, nimeni nu urmărește sistematic asemenea ținte, însă rodul lor nu se lasă așteptat: apostaziere, neîmplinire, rutină, ineficiență. Este adevărat că există și o altă față a situației din teren. Trebuie să recunoaștem că Marea Luptă înseamnă, până la sfârșitul ei, două tabere, însă este vital să știm de care parte ne regăsim cu adevărat. Care sunt roadele mele și care sunt ale tale?

Procesul rodirii biblice include trei elemente-cheie: Domnul Isus, Cuvântul și Duhul Sfânt.

1. Domnul Isus este inseparabil legat de rodire: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). „Isus” nu este doar numele invocat în rutina închinării noastre publice sau individuale. Relația cu Isus înseamnă devotament față de Isus, adică urmarea lui cu sacrificiu. Iertarea noastră înseamnă și schimbarea noastră. Viața Lui trăită este la fel de bună ca și sângele Lui vărsat. Să medităm la El, să discutăm despre El, să privim la El până rodim asemănarea cu El.

2. Cuvântul lui Dumnezeu este solul din care se hrănește rodul. „Rămâneți în Mine” se realizează „dacă rămân în voi cuvintele Mele” (Ioan 15,7). Citatele

diverșilor autori, comentariile, știrile, statisticile, opiniile personale nu pot substitui Cuvântul viului Dumnezeu, nici în lectura personală, nici în predicare, nici la studiul Școlii de Sabat, nici în conversațiile noastre. Cine mai memorează textul de memorizat al studiului biblic? Învățarea textelor din straja dimineții este chiar ceva de modă veche sau rezervat doar fratelui Fereșteanu? Rodnica Olimpiadă de religie arată că tinerii și copiii pot merge înaintea altora pe drumul spre Împărăție.

Trezirile spirituale s-au aprins din redescoperirea Cuvântului. Convertirile și botezurile au urmat predicării Cuvântului. Armonia, maturitatea, atracția creștină, provin din prețuirea Cuvântului. Schemele moderniste pentru câștigarea și menținerea interesului pălesc în fața afirmării nealterate a Evangheliei mântuirii noastre.

3. Duhul Sfânt este autorul roadelor autentice.

Convinși că „roadele noastre” sunt nesatisfăcătoare, să admitem nevoia vitală după „Roada Duhului” care „dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5,22.23).

„Ploaia timpurie” și „Ploaia târzie” așteaptă să penetreze toate preocupările noastre și să devină subiectul prioritar al rugăciunilor și închinării noastre. Sub iluminarea Duhului Sfânt, evenimentele actuale întâlnesc profeția și coagulează astfel „adevărul prezent”. Roadă multă și bună apare atunci când știm „în ce împrejurări ne aflăm” (Romani 13,11).

Ca învioreare a predicării profetice, în Ziua Cincizecimii s-a stârnit un val care a invadat biserica de atunci cu întrebarea „Ce să facem?” (Fapte 2,37). Dacă nu ne este frică de inundații, să intonăm încă o dată, cu mintea și cu Duhul, „Ploaia târzie promisă”.

Fără umbrele, fără diguri, fără pompe, să ne expunem fără să ne îngrijorăm de pagube. Rezultatul este incomparabil mai mare: „...o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mână; și strigau cu glas tare și ziceau: ‘Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!’” (Apocalipsa 7,9-10).

Teodor Huțanu, președinte, Uniunea Română

Casa de Editură
Viață și Sănătate

120.000 lei vechi
12,00 lei

6,00 lei
60.000 lei vechi

11,50 lei
115.000 lei vechi

14,00 lei
140.000 lei vechi

Revistă pentru copii

4,50 lei
45.000 lei vechi

Pentru comenzi, contactați responsabilul
cu literatura din comunitatea dvs. sau
sunați la telefonul 021-323 00 20 sau
accesați site-ul www.viatasisanatare.ro/adventist

Prețurile nu includ taxele poștale.